In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அருள் உரை

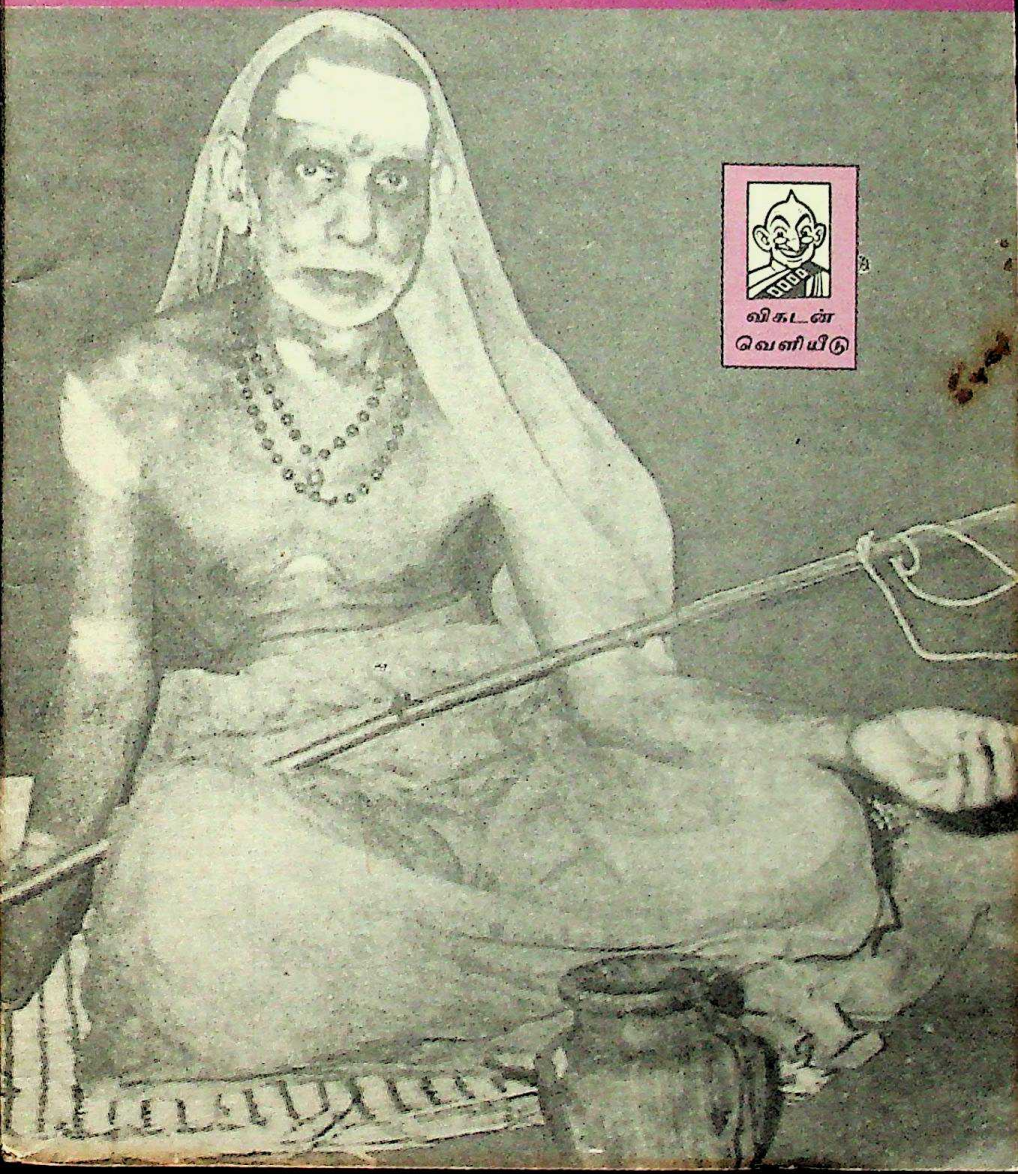

விகடன் வெளியீடு

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

93

விகடன்
வெளியீடு

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

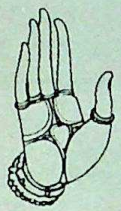

உபகாரப் பணியிலும் அபகாரம்

ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றுவது எத்தனை உத்தமமான கார்ய மாகத் தெரிகிறது? அதிலேகூடக் கெடுதல் வருகிறது!

ஸொந்த ஸமாசாரத்தில் இன்னொன்று சொல்கிறேன்:

ஓர் ஊரிலே நாங்கள் முகாம் போட்டிருந்த ஜாகை ரொம்பப் பழைய நாள் கட்டடமாக இருந்தது. ஓட்டுக் கட்ட டம். நடுவிலே முற்றம். கட்டடக் கூரையின் உத்தரம் அனேக மாக உளுத்துப்போயிருந்தது. அதிலே, 'விர்ர்' 'விர்ர்' என்று சத்தத்துடன் பறக்கிற பெரிய வண்டுகள் துளை போட்டுக் கொண்டு வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தன. அவை அப்பப்போ முற்றத்திலே வந்து விழுந்து புரளும். இப்படி ஒரு வண்டு குப்புற விழுந்தபின் அதனால் மறுபடி நேராக நிமிர்ந்து புரள முடியவில்லை. எப்படியாவது புரண்டு பறந்து போய்விடணுமென்று அது காலை உதைத்துக் கொண்டு ரொம்ப ப்ரயத்தனம் பண்ணியும், முடியவில்லை. அப்போது – அந்த முற்றத்திலே சாரி சாரியாகக் கட்டெறும்புகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. அதுகள் இந்த வண்டு இப்படி வயிறு மேலே யும் முதுகு கீழேயுமாக ஒன்றும் பண்ணிக்கொள்ள முடியாமல் காலை உதைத்துக்கொண்டு கிடப்பதைப் பார்த்ததும், இதுதான் ஸமயம் என்று அதனிடம் வந்து மொய்த்துக் கொண்டு 'வெடுக்கு' 'வெடுக்கு' என்று அதன் கால்களைப் பிய்ப்பதற்காகக் கடிக்க ஆரம்பித்தன. வண்டு ஸஹிக்க முடியா மல் அவஸ்தைப்படுவது தெரிந்தது. பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

வண்டைப் புரட்டி நேரே போட்டால் அது பறந்து போகுமே, ஓர் உயிர் பிழைத்துப் போகுமே என்று நினைத்தேன்.

அப்படியே வண்டைப் புரட்டிப் போட்டது.

ஆனால் என்ன நடந்ததென்றால், அது தன் உயிர் தப்பினால் போதுமென்று உத்தரத்துத் துளைக்குப் பறந்து போய் விடவில்லை.

என்ன பண்ணிற்று என்றால், பழி தீர்த்துக்கொள்கிற மாதிரி அந்த எறும்புகளையெல்லாம் பிடித்து 'லபக்' 'லபக்' என்று தின்ன ஆரம்பித்துவிட்டது!

ஓர் உயிருக்கு உபகாரம் பண்ணப்போன லக்ஷணம் இத்தனை உயிர்களுக்கு அபகாரமாக முடிந்தது! 'நாம் ஏதோ ஒரு ப்ராணியைக் காப்பாற்றி நல்லது பண்ணிவிட்டோமாக்கும்' என்ற 'ஈகோ'வுக்கு ஓர் அடி போட்ட மாதிரி, பல ப்ராணி வதைக்குக் காரணமாகும்படியாயிற்று.

ஸாதுவான ஒரு மானைப் புலியிடமிருந்து காப்பாற்றினால் கூட, அந்தப் புலிக்கு சாகபக்ஷணம் (மரக்கறி போஜனம்) செய்ய முடியாதபடி ஈச்வரனே வைத்திருப்பதால், மானுக்குச் செய்யும் உபகாரம் புலியைப் பட்டினி போட்டுக் கஷ்டப் படுத்துவதாக ஆகிறது! அதுவும் ஓர் உயிர்தானே? அது வேண்டுமென்றா தன்னைத்தானே துஷ்ட ப்ராணியாகப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறது? இது ஒரு பக்கம்.

இன்னொரு பக்கம், மஹா துஷ்டனாக, லோக கண்டகனாக இருக்கிற ஒரு ராவணனை பகவானே அவதாரம் பண்ணிக் கொல்கிறானென்றால்கூட அப்போது பரம ஸாத்வியாக, உத்தமியாக இருக்கப்பட்ட ஒரு மண்டோதரியின் மாங்கல்யத்தைப் பறித்து அவளைக் கதறக் கதற அடிப்பதாக இருக்கிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

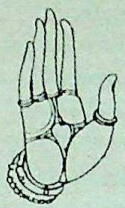

எதுவும் செய்யாமலிருப்பதற்கான அவதாரம்!

எந்த அவதாரத்தில் பார்த்தாலும் இப்படி எதுவாவது இல்லாமலிருக்காது. 'நல்லது செய்கிறேன்; தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் என்ற நல்லதைச் செய்கிறேன்' என்றுதானே அதுவரை எல்லா அவதாரங்களும் ஏற்பட்டன? அப்படி வந்ததால், 'செய்கிறது' என்னும்போது நல்லதோடு கொஞ்சமாவது கெட்டதும் வந்துதான் தீரும் என்பதால், அவதாரமே யாருக்காவது கஷ்டமும் கொடுப்பதாக ஆகியிருக்கிறது. ஸத்வ ஸ்வரூபமாகிய ஸ்ரீராமசந்த்ர மூர்த்தி சத்ருவின் பத்னியைத்தான் கதற அடிக்கும்படி இருந்ததென்றில்லை; புத்ர காமேஷ்டி பண்ணி அவரைப் பெற்றெடுத்து அவரிடம் அலாதி வாஞ்சை வைத்திருந்த தகப்பனாரே அவர் நிமித்தமாகத்தான் மனஸு துடித்து ஜீவனை விடும்படி இருந்தது.

அதனால், நல்லது செய்கிறதற்கு இத்தனை அவதாரங்கள் வந்த பிறகு, இப்போது 'கொஞ்சங்கூடக் கஷ்டத்தின் கலப்பு, கெடுதலின் கலப்பு இல்லாமலிருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு நல்லது செய்வதுகூட ப்ரயோஜனப்படாது; ஒன்றுமே செய்யாமலிருப்பதுதான் பரம ப்ரயோஜனம்; அதில்தான் ஒருத்தருக்கும் ஓர் அபகாரமும் வராமலிருக்கும்' என்று காட்டுவதற்காக ஓர் அவதாரம் வந்தால்தான் ஸரியாயிருக்கும்' என்று பரமாத்மா நினைத்தார்! எதுவும் செய்யாமலிருப்பதைச் சொல்ல வந்த அந்த அவதாரம்தான் நம்முடைய பகவத் பாதாள்...

ஆசார்யாள் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்டு போன போது அவருடைய தாயார் மஹத்தான துக்கத்துக்கு ஆளாகும் படிதான் இருந்தது. தபஸிருந்து – 'பஜனம்' என்பதாக வ்ரத உபவாஸங்களிருந்து – தம்மை ஏக புத்ரனாகப் பெற்றெடுத்து, தம்மைத் தவிர யாருமில்லாத விதந்துவாயுமிருந்த அம்மாவை

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy
அழ அழ வைத்துவிட்டுத்தான் ஆசார்யாள் (ஸன்னியாஸி யாகப்) புறப்படும்படியிருந்தது. அப்புறம் அவர் மண்டனமிச்ரர் என்ற பெரிய மீமாம்ஸகரை வாதத்தில் வென்று, அவரைத் தம் சிஷ்யராக்கிக் கொண்டு ஸன்னியாஸாச் ரமம் கொடுத்து அழைத்துக்கொண்டு போனபோது அவருடைய பத்னியான ஸரஸவாணிக்கு ரொம்பவும் க்லேசத்தை உண்டாக்கும்படி இருந்தது. இப்படி இந்த அவதாரத்திலும் சில பேருக்குச் சில கஷ்டம் ஏற்படுத்தும்படி தானே இருந்தது என்றால் (சிரித்தவாறு) இந்த அவதாரத்தி லும் ஒன்று செய்யாமலிருப்பதை உலகுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டும் என்றுதானே புறப்பட்டார்? இந்த உபதேசந்தான் லோகத்துக்கு நல்லது என்று நினைத்து, அந்த நல்லதைச் செய்யத்தானே வாழ்நாள் பூரா ஸகலமும் பண்ணினார்? நல்லது, செய்வது என்று வந்துவிட்டாலே கஷ்டமும் வந்துதான் ஆகணும் என்பதால் இந்த அவதாரத்திலும் அப்படிக் கொஞ்சம் வந்துவிட்டது! 'ஒன்றும் செய்யாமலிருப் பதுதான் பரமோபகாரம்; நல்லது பண்ணுவதுகூட யாருக்கா வது கொஞ்சமாவது அபகாரம் செய்யத்தான் செய்யும் – என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுப் பார்க்க வேறே எங்கேயோ போக வேண்டாம்! இந்த அவதாரத்திலேயே எடுத்துக்காட்டு பார்க்க லாம். நல்லதும் பண்ண வேண்டாம் என்ற விஷயத்தை லோகத் துக்குச் சொல்வதான நல்ல கார்யத்தைச் செய்த இந்த அவதாரத்தினாலேயும் சில பேருக்குக் கஷ்டம் ஸம்பவித்திருப்ப தைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்கிற மாதிரி நடத்திக் காட்டினார்!

ஆக, ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பதன் பெருமையை – சும்மா இருக்கிற உபகாரத்தை – நிலைநாட்டுவதற்கே இந்த அவதாரம் ஏற்பட வேண்டியிருந்தது. 'நாங்கள் நல்லதைச் சொல்கிறோம்', 'இல்லை, நாங்கள்தான் நல்லதைச் சொல்கிறோம்' என்று தலைக்குத் தலை சொல்லிக்கொண்டு பலபேர் புறப்பட்டு ஏகப்பட்ட மதமும் ஸித்தாந்தமுமாகப் பரப்பிக் கொண்டு, குழப்பிக் கொண்டிருந்த ஸமயத்திலே, 'ஒரு நல்லதும் சொல்லா மல், செய்யாமல் சும்மா இருப்பதுதான் எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய நல்லது; அதுதான் பெரிய பரநலம்; அதே ஸமயத்தில் ஸ்வய மோக்ஷமும்' என்று காட்டுவதற்காக இந்த அவதாரம் ஏற்பட வேண்டியிருந்தது!

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

நல்லது பண்ண வேண்டும் என்று நாம் தீர்மானம் பண்ணி விட்டோமென்றால் அப்படியே ஸாதித்துக் காட்டிவிட முடியுமா என்ன? பலதாதாவாக ஓர் ஈச்வரன் இருக்கும்போது அவன் மனஸ் வைத்தாலொழிய நாம் நினைக்கிறபடி ஒருத்தனுக்கு நல்லது போய்ச் சேருமா, என்ன? அவன் கர்மா எப்படி இருக்குமோ? கஷ்டம்தான் படணுமென்று அவன் தலையில் எழுதியிருந்தால் – அதாவது, அப்படி அவன் பூர்வத்தில் பாவம் பண்ணியிருந்தானானால் – நாம் நல்லது செய்வதாக என்னதான் தலைகீழாக நின்றாலும் முடியுமா?

இதையே திருப்பி வைத்தும் கேட்கலாம்: 'கர்மாப்படி – ஜன்மாந்தரக் கடன் என்றுகூடச் சொல்வதுண்டே, அப்படி – நாம் ஒருத்தனுக்கு ஓர் உபகாரம் பண்ணியே அதனால் அவனுடைய கஷ்டம் நிவ்ருத்தியாக வேண்டும் என்றும் ஏன் இருக்கக் கூடாது? இந்த லோகத்தில் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் பிறத்தியாரால் எத்தனையோ உபகாரம் தேவையாகத்தான் இருக்கிறது. யாருடைய ஒத்தாசையும் இல்லாமல் எவனொருத்தனும் வாழ்க்கை நடத்திவிட முடியாது என்றே பார்க்கிறோம். பல பேர் செய்து கொள்ளும் பரஸ்பர உதவியால்தான் நம் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையும் நடந்துகொண்டு போகிறது. சிலது ஃபெயில் ஆகிறது என்றாலும் பலது ஸரியாக நிறைவேறவும் செய்வதால்தான் லோக வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால், ஒரே 'பெஸ்ஸிமிஸ்'மாக (நல்லதே நடக்காது என்ற அழுமூஞ்சி ஸித்தாந்தமாக), அதோடு கொஞ்சங்கூட அன்போ, தயையோ இல்லாமல், 'யார் வேணா என்ன வேணா கஷ்டப்பட்டுட்டுப் போகட்டும்! நமக்கென்ன ஆச்சு ன்னு சும்மாயிரு' என்றால், எப்படி? என்று கேட்கலாம்.

இதுவும் நியாயந்தான். அதோடுகூட, நாம் உள்ள நடைமுறை உலகத்தில், நடைமுறையில் நமக்குள்ள மனநிலையில், நாம் கெட்ட கார்யங்களில் போகாமலிருப்பதற்கு வழி, ஏதாவது நல்ல கார்யங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டேயிருப்பதுதான். எந்த நல்ல கார்யத்திலும் கெட்டது வரலாமானாலும், சாஸ்த்ரப்படியும், பெரியவர்கள் வழிகாட்டியுள்ளபடியும், நம்முடைய மனஸ்ஸாக்ஷிக்குக் கொஞ்சம்கூட உறுத்தாதபடியும், 'மொத்தத்தில் நல்லது' என்று தெரிகிற கார்யங்களில் – கார்யத்தில் கெடுதல் ஏதாவது சேர்ந்தாலும்கூட, நம்முடைய

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

உத்தேசம் கெட்டதாயில்லாமல் நல்லதாக இருக்கிற கார்யங்களில் – ஈடுபட்டு ஈடுபட்டுத்தான் பழைய கெட்ட கர்மா பாக்கிகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப் பணிகள் செய்வதில் வாஸ்தவமாகவே நாம் பிறத்தியாருக்கும், பிறத்தியார் நமக்கும் அனேக நல்லது பண்ணவும் முடியுந்தான். ஒத்துக்கொள்கிறேன். (சிரித்தபடி) ஒத்துக்கொள்வதோடு, இத்தனை நாழி சொன்னமாதிரி, சும்மாயிருந்து விடமாட்டேன்! உங்களையும் சும்மாயிருக்க விடமாட்டேன்! 'இதைப் பண்ணுங்கோ, அதைப் பண்ணுங்கோ!' என்று ஓயாமல் உங்களுக்கு ஏதாவது கார்யத்தைக் கொடுத்து உபத்ரவம் பண்ணிக் கொண்டேதான் இருப்பேன்! 'ஒரு நல்லதும் பண்ண வேண்டியதில்லை; சும்மாயிருக்கிறதுதான் பெரிய உபகாரம்' என்று நான் விஸ்தாரம் பண்ணிக்கொண்டு போனதைப் பார்த்துவிட்டு யாராவது, 'அப்பாடா! இனிமேலே இவர் வேத ரக்ஷணம், பிடி அரிசி, ஆத்திக்கீரை★, கும்பாபிஷேகம், குளம் வெட்டுவது என்று எதையாவது சொல்லி ஹிம்ஸை பண்ணமாட்டார்' என்று நினைத்திருந்தால் நன்றாக ஏமாந்துதான் போவீர்கள்! இனிமேலேயும் இப்படிச் சொல்லி, இன்னும் புதிசு புதிசாக ஏதாவது சேர்த்துச் சொல்லி, உபத்ரவம் பண்ணிக்கொண்டுதானிருப்பேன்!

ஒன்றும் செய்யாமல், சொல்லாமல் இருக்கிற உபகாரத்தைச் சொல்லவே அவதாரம் பண்ணினவரும், 'சாஸ்த்ரப்படி பண்ணு, பரோபகாரம் பண்ணு; பக்தி பண்ணு; பஞ்சாயதன பூஜை பண்ணு; ச்ரவண – மனன– நிதித்யாஸனம் பண்ணு' என்றும் அனேகம் 'பண்ணு'களைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தவர்தான்.

ஆனாலும் – இதுதான் முக்யமான, ஸாரமான விஷயம் – ஆனாலும் இத்தனை அவர் பண்ணச்சொன்னதும் ஒன்றுமே பண்ணாமலிருக்கும் நிலைக்கு ஏற்றுவதற்காகத்தான்! கார்யம் பண்ணுவது – எத்தனை தர்ம கார்யமானாலும், ஸத்கார்யமாயிருந்தாலும், அதைப் பண்ணுவது – அதுவே லக்ஷ்யம் என்பதற்காக அல்ல. ஒன்றுமே பண்ணாமலிருக்கும் லக்ஷ்யத்தில் சேர்க்கத்தான் கர்மயோகம் என்ற அத்தனை தர்ம கார்யமும்,

★ பசுக்களுக்கென்று அகத்திக்கீரை பயிரிடும் திட்டத்தை ஸ்ரீ சரணர்கள் வலியுறுத்துவது வழக்கம்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

பக்தி யோகத்தில் வரும் அத்தனை உபாஸனைகளும், ஞான யோகத்திலேயே வரும் ச்ரவண – மனன – நிதித்யாஸன கார்யங்களுங்கூட! அதற்கான பக்குவம் வருகிற வரைக்கும் யாராலும் சும்மாயிருக்க முடியவில்லையே என்பதனால்தான் அவரும் ஸரி, அவருக்கு முன்னால் கீதை, மற்ற ஸ்ம்ருதிகள் ஆகியவையும் ஸரி, எல்லாவற்றுக்கும் முந்தைய ச்ருதியுமே ஸரி, 'மனம் போனபடி பண்ணித் தன்னையும் கெடுத்துக் கொண்டு, ஊரையும் கெடுக்காதே! மனஸின் கோணலை நிமிர்த்தும்படியாக, அதன் அழுக்கை அலம்பி எடுக்கும்படியாக இப்படியிப்படி கர்மானுஷ்டானம், தர்மானுஷ்டானம் என்று நிறையக் கார்யம் செய்' என்று வழி சொல்லிக் கொடுத்தது.

மனஸை ஆத்மாவிலே கரைப்பதற்குப் பூர்வாங்கமாகச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும். அதற்கு உபாயமாகக் கர்மானுஷ்டானம் தவிர எதுவும் ஸாமானிய ஜனங்களுக்கு இல்லை. ஆகையால் செயலில்லாத ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குப் போகவே ஸத் கர்மாக்களில் ஆரம்பிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை. இது தான் வேத சாஸ்த்ரம், கீதா சாஸ்த்ரம், ஆசார்யாளின் அத்வைத சாஸ்த்ரம் ஆகிய எல்லா சாஸ்த்ரங்களும் நைஷ்காம்ய ஸ்திதியையே (செயலற்ற நிலையையே) லக்ஷ்யமாகக் கொண்டுள்ளபோதிலும் கர்மயோகத்தை வெகுவாக வலியுறுத்தியிருப்பதற்குக் காரணம். கார்யமில்லாமல் நடைமுறை லோகமில்லை, நடைமுறையில் ஜீவர்களுக்குச் சேர்ந்துள்ள கர்மா கழியவும் அதுதான் வழி என்பதே நம்முடைய ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ள உண்மை.

ஆக, ஸ்வாமி – தக்ஷிணாமூர்த்தி – என்ன நினைத்தாரென்றால், 'ஜனங்களால் ஒன்றும் பண்ணாமலிருக்க முடியவில்லையே; அப்படியிருக்க அவர்களுக்குத் தெரியவில்லையே! அதனால் – அதற்காக மட்டுமே – அவர்களுக்கு நிறைய வைதிக சாஸ்த்ரோக்தமான கார்யங்களை நாம் கொடுக்க வேண்டும். என்றாலும், ஒன்றும் பண்ணாமல் சும்மா இருக்கும் ஸ்திதியைத்தான் லக்ஷ்யமாக எப்போது பார்த்தாலும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்று உத்தேசம் பண்ணினார்.

நடைமுறை லோகம் கார்யத்தினால்தான் நடக்கிறது என்ப

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தைத்தான் அதற்கு (கார்யம் செய்வதற்கு) ஜஸ்டிஃபிகேஷனாகச் சொல்வது. ஆனாலும் நடை, முறை என்பதெல்லாமே இல்லாமலிருப்பதுதானே பரம ஸத்யமான லக்ஷ்யநிலை? மோக்ஷமென்கிற நிலை? ஆத்மா ப்ரஹ்மமேதான் என்று தெரிந்து கொள்ளும் பரம லக்ஷ்யமான நிலை? அந்த அசல மான ஸ்திதியில் 'நடை' ஏது? 'முறை' என்பதும் ஒன்றுக்கு மேல் வஸ்துக்கள் உள்ளபோது, 'முறை' எங்கேயிருந்து வரும்? 'நடை-முறை' என்பது அடிபட்டுப்போன ஸ்தானம்தான் நிஜமான நிலை. அங்கே இரண்டாவது ஆஸாமி, கருவி, காரணம் எதுவுமில்லாததால் கார்யமே கிடையாது.

நடைமுறை லோகம் மாயையும் மனஸும் இருக்கும் வரைதானே? இது அத்தனையும் அஞ்ஞானம்; மனஸைப் போக்கிக் கொண்டு மாயையிலிருந்து விடுபடுவதுதான் ஞானம் என்னும் போது, 'நடைமுறை லோகம் கார்யத்தினால்தானே நடக்கிறது? கார்யத்தை விடு என்றால் எப்படி?' என்று கேட்பதே அஸந்தர்ப்பந்தானே? நடைமுறையில் கார்யத்தை விடச் சொல்லும் அஸந்தர்ப்பம். லக்ஷ்யத்தில் கார்யத்தை விடாமலிருக்கச் சொல்வதும் அஸந்தர்ப்பம். 'கர்மயோகம்' என்று பெரிசாக ப்ரஸங்கம் பண்ணின பகவானும் இது நடைமுறையை உத்தேசித்தே ஏற்பட்ட ஆரம்பநிலைதான் என்று சொல்லி முடிகிற லக்ஷ்யத்திலே ஆரோஹணித்தவனைப் பற்றி, 'அவனுக்குக் கார்யமே கிடையாது; **தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே**'★ என்று ஒரே தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

ஆகவே, எவ்வளவுதான் கார்யத்தை விதித்தாலும் அதெல்லாம் லக்ஷ்யம் இப்போது அஸாத்யமாயிருப்பதால் அதை ஸாத்யமாக்கிக் கொள்வதற்காகச் செய்யும் பூர்வாங்க முயற்சிதான். அதாவது 'பஹிரங்க ஸாதனம்' என்று சொல்வதுதானே தவிர, 'அந்தரங்க ஸாதன'மாக இருப்பது கார்யம் நின்று போன ஞானம்தான், 'சும்மா - நிலை'தான். இப்படி, கார்யத்தை விதிக்கும்போதே சும்மாயிருப்பதையும் சேர்த்துச் சேர்த்துச் சொல்வதற்காக அவதாரம் எடுக்க வேண்டுமென்று ஸ்வாமி நினைத்தார்.

'நாம்தான் கார்யம் பண்ணி ஸாதிக்கிறோம்; அதனால் லோகத்தையே புரட்டி நல்லதாக்கி விடலாம்' என்ற எண்ணம்

★ கீதை - III-17

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கார்ய லோகத்தில் ஏற்படத்தானே செய்கிறது? அது ஒரு 'ஈகோ' (அஹங்கார எண்ணம்) தானே? அது முற்றிவிடாமல் ஒரு போடு போடவேண்டுமென்பதற்குத்தான் இந்த லோகத்தையெல்லாம் பண்ணியிருக்கும் பராசக்தி, எந்த நல்ல தானாலும் அதிலேயும் கெடுதலாக ஏதாவது அம்சம் வந்து சேரும்படியாக வைத்திருக்கிறது போலிருக்கிறது. இப்படி இல்லாவிட்டால் 'நாம் எவ்வளவெல்லாம் நல்லதாகச் சாதித்து விட்டோம்!' என்ற 'ஈகோ' கர்த்தா என்கிறவனுக்கு ஏற்படத் தான் செய்யும். அந்த 'ஸ்திதியில் எத்தனைதான் பிலாஸஃபி சொன்னாலும், – 'நல்லது, நல்லது என்கிற எல்லாமும் 'ரிலேடிவ்'தான். ஏனென்றால் நல்லது-கெட்டது என்பவை நடக்கிற த்வைத ப்ரபஞ்சமே ரிலேடிவ்தானே?' என்று எத் தனை பிலாஸஃபி சொல்லி, அது ஸரிதான் என்று மூளைக்குப் பட்டிருந்தாலுங்கூட, சும்மாயிருக்க முடியாது. வெற்றிகண்ட ஜோர், நாமாக்கும் ஸாதித்தோம் என்ற பெருமை, சும்மா இருக்கவிடாது. அதற்காகத்தான் தோல்வியையும் எடுத்துக் காட்டுவது – உபகாரம், உபகாரம் என்று பண்ணுவதிலும் அபகாரம் சேரத்தான் செய்கிறது என்று காட்டுவது.

எதிலும் உள்ள கெடுதலை விஸ்தாரம் செய்து சொல்வது பெஸ்ஸிமிஸமும் இல்லை; அன்போ தயையோ இல்லாமல், ஒருத்தருக்கும் ஒரு நல்லதும் பண்ண வேண்டாம் என்று சொல்வதுமில்லை. கார்யங்களை (பண்ணும்படி)ச் சொல்லும் போதே, அதிலுள்ள கோளாறுகளையும் சொல்லி, மார் தட்டிக் கொள்வதற்கில்லாமல் எந்த நல்ல கார்யத்திலும் கொஞ்சம் கரியைப் பூசுவதாக ஏதாவது இருக்கத்தான் செய்யும் என்று ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தால்தான், கார்யத்தையெல் லாம் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு அடைகிற முடிவான நிலையில் போய்ச் சேருவதற்குச் சித்தம் கொஞ்சத்தில் கொஞ்சமாவது ஆசைப்படும். இல்லாவிட்டால் எத்தனை பிலாஸஃபி கேட்டா லும், கார்யம் கார்யம் என்று அதிகப்ரஸங்கித்தனம் பண்ணிக் கொண்டு, இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சத்திலேயே சுற்றிச் சுற்றி வருவ தாகத்தான் ஆகும். தோல்விகளையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண் டிருந்தால்தான், எப்போதாவது ஒரு நாள் மனஸ் காரியமில் லாமல் நிற்பதற்குக் கொஞ்சம் பக்குவப்படும்போதுகூட, அதை ஸேவை, கீவை என்று அதிகப்ரசங்கித்தனம் பண்ணி மறுபடி த்வைதத்திற்கே இழுத்துக் கொண்டு வராமல், 'நாம் யார்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸேவைகூடச் செய்ய? ஸேவை என்று போகிறோம். அது என்னவாக முடியுமோ? எவனோ ஓர் ஈச்வரன் இன்னாருக்கு இன்னபடி என்று லோகத்தை நடத்திக் கொண்டு போகிறான். நம் ஸேவை தேவையானால் அவனே எப்படியோ ஸந்தர்ப்பங்களை அதற்கேற்றபடித் தட்டிக் கொட்டி ரூபம் பண்ணி நம்மை ஸேவை செய்ய வைத்துவிட்டுப் போகிறான், தஸ்ய கார்யம் நவித்யதே என்று சொன்ன பகவான், 'அப்படிப்பட்ட ஞானி கார்யம் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும் அவனுக்கு அவற்றால் ஒரு பலனும் இல்லை' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனேயே ஆனாலும், 'லோக ஸங்கரஹத்துக்காக (உலக க்ஷேமம் உண்டாவதற்காக) ஜனகர் போன்ற ஞானிகளும் கார்யம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்கிறபடி,★ நம்மையும் அவனே கார்யம் பண்ண வைத்தால் பண்ணிவிட்டுப் போகிறது. அங்கே நாம் கார்யம் பண்ணுவதாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல், உள்ளே சும்மாயிருந்துகொண்டே, வெளியிலே அவன் ஆட்டி வைக்கிறபடி பண்ணிக் கொண்டிருப்போம். ஆகையால் 'நாமாக்கும் பண்ணுகிறோம்' என்ற ஈகோ-கர்த்தா (அ)ஹங்காரம் என்பது வராமலே பண்ணிக் கொண்டிருப்போம். மற்றபடி நாமாக ஒன்றும் ப்ளான் போட்டு லோக ஸங்க்ரஹம் உள்பட எதற்கும் கார்யம் செய்ய வேண்டியதில்லை. அவனுடைய ப்ளான்படிதான் நடக்கும் என்கிறபோது, அவன் 'இன்ஸ்பயர்' பண்ணாமல் நாம் என்ன முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி லோக ஸங்க்ரஹம்தான் பண்ண முடியும்? நாமாக எத்தனை நல்ல ப்ளான் போட்டாலும், அது வெளிப்பார்வைக்கு ஸேவை, த்யாகம் என்றெல்லாம் எத்தனை உசத்தியாகத் தெரிந்தாலும் அதில் 'ஈகோ' இல்லாமல் போகாது. 'ஈகோ' போகாமலோ மோக்ஷம் என்பது ஒரு நாளுமில்லை' என்று விவேகமாயிருப்போம்.

'என் ஸ்வய மோக்ஷம் எப்படிப் போனாலும் போகட்டும். எனக்கு மோக்ஷமே கிடைக்காமல் போனால்கூடப் போகட்டும். உலகத்துக்கு நல்லதாகக் தொண்டு செய்துகொண்டேயிருந்தேனானால் அதுவே போதும்' என்று சொல்வதெல்லாங்கூட, நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்தால், ஒரு தினுஸான 'ஈகோ'தான். மற்ற ஜனங்களுக்கு நீ நல்லது பண்ணி ஸம்ரக்ஷிப்பது இருக்கட்டும். உனக்கு ஈச்வரன் மனஸ் என்று ஒன்றைக் கொடுத்து அது

★ கீதை – III.17-20.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

உன்னை ஜீவாத்ம பாவத்தில் குறுக்கிக் கட்டிப்போடும்படியாக ஒரு பக்கம் மாயையில் வேடிக்கை பண்ணும்போதே, இன்னொரு பக்கம் அதிலிருந்து நீ விடுபட்டு அவனாகவே அவனுடைய நிர்குண ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றுபடுவதற்கும் ஸாதனா மார்க்கம் கொடுத்திருக்கிறானோ இல்லையோ? அப்படியிருக்கும்போது, 'நான் விடுபடமாட்டேன். ஜெயிலிலேயேதான் இருந்து கொண்டு ஜெயிலிலிருக்கிற மற்றவர்களுக்கு நல்லது பண்ணுவேன்' என்றால் – அந்த ஜெயில் ஸூப்ரண்டு ஈச்வரன் தானே? அவனுக்கு அடங்கித்தானே நீ மற்ற கைதிகளுக்கு எந்த நல்லதும் பண்ண முடியும்? எப்படியானாலும் நீ பண்ணும் நல்லதும் இந்த ஜெயிலுக்குள்ளேயேதானே? இதிலிருந்து எவரையும் விடுவிப்பது நிச்சயமாக உன் கையில் இல்லை. அது அவன் கையில்தானிருக்கிறது. அதற்கு அவரவரே முயற்சி செய்தால்தான் அவன் பூட்டைத் திறந்துவிடுவான். நீ செய்யும் நல்லது, உபகாரம் எல்லாம் ஸம்ஸாரபந்தம் என்ற விலங்கைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த மாயாலோக ஜெயிலுக்குள்தான். இதற்குள்ளே பெறக்கூடிய சிறிய ஆனந்தங்களில் சிலவற்றை மற்றவர்களுக்கு உண்டாக்கியே தீருவேன் என்று வீம்பு பிடித்துக் கொண்டு, நீயே ஜெயிலிலிருந்து விடுபட்டு சாச்வதமான பேரானந்தத்தை அடைய ஹேதுவான (காரியமற்ற) ஞான மார்க்கத்தில் போகக்கூடிய யோக்யதையை ஈச்வரன் தருகிறபோதுகூட, கர்மாவில்தான் போய்க் கொண்டிருப்பேனென்று பிடிவாதம் பிடித்தால் அது அஹம்பாவமாயுமிருக்கிறது, அசட்டுத்தனமாகவுமிருக்கிறது.

அவனுடைய அனுக்ரஹமிருந்தாலொழிய கார்யத்தை விட்டுவிட்டு ஞானத்தில் பிரவேசித்து மோக்ஷமடைவதற்கான யோக்யதை ஏற்படவே ஏற்படாது. எனவே இந்த யோக்யதை வேண்டாமென்று சொன்னால் ஈச்வரானுக்ரஹமே வேண்டாமென்று தள்ளுவதாகத்தான் அர்த்தம். தன் ஸொந்த விஷயத்தில் இப்படி ஈச்வரன் செய்கிற முடிவான பரமானுக்ரஹம் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு, நம்மைவிட அவனுக்கு ஜாஸ்திப் பொறுப்பிருக்கிற அவனுடைய ஸ்ருஷ்டியான மற்றவர்களுக்குத்தான் தற்காலிக நல்லதுகளைப் பண்ணுவேன் என்று புறப்பட்டால் இதற்கும் அவன் அனுக்ரஹம் இருந்தால்தானே முடியும்? ஈச்வரானுக்ரஹம் இல்லாமல் ஸேவை, கீவை எதுதான், எவர்தான் செய்ய முடியும்? அவனே, 'இவன்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸேவை பண்ணியது போதும்; இனிமேல் இவனுடைய ஸேவை இல்லாமலே நாம் லோக ரக்ஷணத்தில் வேறு கருவி களைக் கொண்டு பண்ணிக்கொள்வோம்' என்று இவனை ஞான நிஷ்டா யோக்யதையைப் பெறும் வாசலுக்கு அழைத் துக் கொண்டு போகும்போது, அந்தப் பரமானுக்ரஹம் வேண்டியதில்லை என்று புறக்கணிக்கிறவன், அப்புறம் தான் செய்ய நினைக்கிற ஸேவை நிறைவேறுவதற்கு அவனுடைய அனுக்ரஹத்தை எப்படிப் பெற முடியும்? அதாவது, இவன் தன்னுடைய மோக்ஷத்தையும் தானாகவே வேண்டுமென்று பறி கொடுத்துவிட்டு, தான் பண்ணும் ஸேவையும் நிறைவேறாமல் இரண்டுங்கெட்டானாக வீணாய்ப்போகும்படியாகவே ஆகும்.

ஸ்வார்த்தமாக (தன்னலம் பயப்பதாக)த் தனக்கு எதுவும் வேண்டாமாக்கும், பரார்த்தமாக (பரநலம் பயப்பதாகவே) வாழவேண்டும் என்று என்னதான் ஒருவன் ஆசைப்பட்டாலும், ஈச்வரன் என்னவோ இவன் பரார்த்தமென்று நினைத்துப் பண்ணும் ஸேவையெல்லாம்கூட இவனுக்கு ஸ்வார்த்தமாகச் சித்த சுத்தி, ஞானநிஷ்டா யோக்யதா ஸித்தி ஆகியவற்றை உண்டாக்கும்படிதான் வைத்திருக்கிறான்! இவன் பரோபகாரம் என்று நினைத்துப் பண்ணுவது பிறருக்கு உபகாரமாக இல்லா மலே முடிந்தாலும் முடியக்கூடும். ஆனால், இப்படி ஒரு கர்மயோகம் பண்ணுவதால் இவனுக்கு சித்த சுத்தி ஏற்பட்டே தீரும். 'என் ஸ்ருஷ்டியை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். உன்னை அதில் நடுவே கொஞ்சம் கருவியாக வைத்துக் கொள்கிறேனென்றால் அது உன்னைச் சுத்தப்படுத்தத்தானே தவிர, உன் மூலமாகத்தான் எனக்கு மற்றவர்களைப் பற்றிய கார்யம் நடக்க வேண்டும் என்பதால் அல்ல. ஆனபடியால், ஸ்வய மோக்ஷம் வேண்டாம்; பரநல காரியம்தான் பண்ணு வேன்' என்றெல்லாம், உனக்கு அது 'ஈகோ'வாகத் தெரியாவிட் டாலும், ஏதோ ஓர் அசட்டு 'ஈகோ'வில் சொல்லிக்கொண்டு, இரண்டுமில்லாமல் பண்ணிக்கொள்ளாதே!' என்றுதான் பகவான் சொல்வார்.

மற்றவர்களைப் பற்றி ஈச்வரனுக்கு இல்லாதது உனக் கென்ன? நேரே உனக்கென்று அவன் கொடுத்திருக்கும் மனஸை சரி பண்ணிக் கொள்ளமாட்டேன், அதை அவனிலேயே கரைத்துப் பூர்ணமாக்கமாட்டேன் என்று அலக்ஷ்யம் பண்ணி

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

விட்டு, மற்றவர்களுக்கு ஏதோ செய்கிறேன் என்று புறப்படுவது அதிகப்ரஸங்கித்தனமாகத்தானே இருக்கிறது? காரியமில்லாமல் ஆத்ம விசாரம் செய்யப் பக்குவம் போதாமல், மனஸ் நாலாதிசையும் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் வரையில் ஸத்காரியங்கள் பண்ண வேண்டியதுதான். அப்புறம் இந்தக் கர்மயோகப் பலனாக ஒரு காலத்தில் சித்தம் பக்குவப்பட்டு ஆத்மவிசாரத்தில் அமைதியாக உட்கார்கிற யோக்யதை ஸித்திக்க ஆரம்பிக்கும். அப்போதும், 'கர்மாதான் பண்ணி லோகத்துக்கு நல்லது செய்வேனாக்கும்' என்று புறப்பட்டால் அது அதிகப்ரஸங்கித்தனந்தான்!

தன்னை மட்டும் கடைத்தேற்றிக் கொள்வது ஸ்வய நலமில்லையா என்று கேட்டால், இல்லவே இல்லை. ஸ்வயம் என்பது எது? நீ ஒரு ஜீவன் என்று வைத்துக்கொண்டு அதற்காகப் பொன்னும் பொருளும், இன்னும் பதவி, பட்டம் முதலானதுகளும் சேர்த்துக் கொள்வதே குறியாயிருப்பதுதான் ஸ்வயநலம். இது கூடவே கூடாதுதான்! இதிலெல்லாம் பிறருக்குத் தியாகமாக விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால், நீ ஆத்மாவாக மட்டும் இருந்து கொண்டு சும்மாயிருக்கிறாய் என்கிறபோதோ ஸ்வயம், பரம் என்று சொல்லிக் கொள்ள எதுவுமே இல்லை! நான், நான் என்கிற ஜீவ பாவம்தானே ஸ்வயம் என்பது? அந்த ஸ்வயமே போய்விடும் இடத்தில் ஸவயநலம் எங்கேயிருந்து வரும்? ஸத்யமாகவும் நித்யமாகவும் உள்ள ஒன்றே ஒன்றான நிலையில் ஸ்வயம் என்பது செத்தே போய்விடுவதாக இருக்க, அதை 'ஸ்வய நலன் பேணுவது' என்றால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது!

சும்மாயிருக்க முடியாதவரையில் காரியம் பண்ண வேண்டியதுதான். ஆத்மாவாக அப்படியே சும்மாயிருந்து கொண்டிருக்க நம்மால் முடியவில்லை என்றால் ஏன்? நிறையத் தப்புக் காரியம் பண்ணித்தான் (ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி) திரை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் இப்போது திரையைக் கிழிப்பதான காரியம் – நல்ல காரியம், சாஸ்த்ரோக்தமான காரியம் பண்ணித்தானாக வேண்டும். சாஸ்த்ரோக்தமான கர்மானுஷ்டானங்கள், அவரவராலும் முடிந்த மட்டும் பரோபகாரம், ஜீவகாருண்யப் பணிகள் எல்லாம் பண்ணித் பண்ணித்தான் திரை கிழிபட வேண்டும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஆனால், திரை பாட்டுக்கு இருந்து கொண்டேயிருக்கட்டும். நான் பாட்டுக்கு இருட்டிலேயே நல்லது பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பேன் என்றால் அது புத்திசாலித்தனமும் இல்லை; ஈச்வரனுக்கு ப்ரீதியும் ஆகாது. 'உத்தரேத் ஆத்மநா ஆத்மாநம்★: உன் ஆத்மாவை உசத்திக் கொள்ள, கடைத்தேற்றிக் கொள்ள நீயே பண்ண முடிந்த முயற்சியெல்லாம் பண்ணு! ந ஆத்மாநம் அவஸாதயேத்: உன்னை நீயே தாழ்த்திக் கொள்ளாதே? ஞானத்துக்கு உயராமல் கர்மாவிலேயேதான் இருப்பேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்காதே! உன்னைக் கடைத் தேற்றிக் கொள்ள நீ எப்போது பாடுபடுகிறாயோ அப்போதுதான் நீ உனக்கே உற்ற உறவுக்காரனாக இருக்கிறாய்: ஆத்மா ஏவ ஹி ஆத்ம நோ பந்து:! அப்படிப் பாடுபட மாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தால், ஆத்ம ஏவ ரிபு ஆத்மந: உனக்கு நீயே பரம சத்ருவாக ஆகிவிடுகிறாய்!' என்பதுதான் பகவான் வாக்கு. அதனால், என் ஆத்மா என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகட்டும், நான் ஊருக்குத்தான் நல்லது பண்ணுவேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு, நல்லதாகத்தான் நடக்கும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாத ப்ரயாஸைகளில் – முடிவு அவன் கையிலேயே இருக்கும் ப்ரயாஸைகளில் – அப்படியே நல்லதாக நடந்தாலும் இந்த மாயா லோகத்தைத்தான் சேர்ந்த விஷயங்களில் – போய்க் கொண்டேயிருப்பது அவனுக்கு ப்ரீதியாயிருக்காது. உனக்கும் அது முடிவான நல்லதாக ஆகாது.

பின்னே சில மஹான்கள்கூட இப்படி (தன்னுடைய மோக்ஷ இன்பத்தையும் துறந்து, உலகப் பணியே செய்ய விரும்புவதாக) சொல்லியிருக்கிறார்களே என்றால், அது ஸ்வய நலமே பேணிக் கர்மாவை ஜாஸ்தியாக்கிக் கொள்ளும் நமக்கு ஆரம்ப நிலைகளில் பரோபகாரம், தொண்டு முதலியவற்றில் ஈடுபாட்டை உண்டாக்கிக் கொடுப்பதற்குத் தூண்டுகோலாகத்தான். அவர்கள் மோக்ஷானந்தத்தையே 'ஸாக்ரிஃபைஸ்' பண்ணத் தயாராக இருக்கிறார்களென்றால்தான், நாமும் இந்த லோகத்தின் அல்ப ஆனந்தங்களுக்காகவே பிறர் நலனைக் கெடுத்தும் ஸ்வய நலமாகப் பண்ணுபவைகளை 'ஸாக்ரிஃபஸ்' செய்து பார்க்கலாம் என்ற நல்லறிவு தோன்றும்.

ஸ்வய மோக்ஷத்தையும் ஸாக்ரிஃபைஸ் பண்ணுமளவுக்குப் பரோபகாரத்தை உயர்த்திச் சொன்ன மஹான்கள் சிலர் இருக்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கிறார்களென்றால், எதிர்வெட்டாக எத்தனையோ பரோப காரம், பொதுநலப்பணி என்று செய்த பெரியவர்களில் சிலர் அப்புறம், 'இதெல்லாம் என்ன மாயை?' என்று தூக்கிப் போட்டுவிட்டு ஏகாந்தத்திலே உட்கார்ந்து விட்டார்கள் என்றும் பார்க்கிறோம்.

ஆக, நம்முடைய நிலையில் திரைக்கு இந்தண்டை இருட்டி லேயே காரியங்கள் பண்ணிக்கொண்டு போக வேண்டியது தான் என்றாலும், திரை கிழிந்து விலகுவதற்காகத்தான் செய்வ தெல்லாம் என்ற ப்ரக்ஞை மறந்து போகக்கூடாது. அது கொஞ்சம் கொஞ்சம் கிழிந்து, விலகி ஞானப்ரகாசம் வர ஆரம்பிக்கும்போது, 'காரியம் முடிந்து, பேசாமல் அந்த வெளிச்சத்தில் அப்படியே ஆனந்தமாக உட்கார்ந்திருக்க வேண் டியதே முறை' என்றுதான் இருக்கணுமே தவிர, 'நான்தான் உபகாரம் பண்ணுகிறோனாக்கும்! அதை விடாமல் பண்ணிக் கொண்டேதான் இருப்பேன்' என்று மறுபடி 'ஈகோ'த்திரையை இழுத்து விட்டுக்கொண்டு இருட்டிலேயே முழுகிப் போகக் கூடாது.

கொஞ்சம் அந்த ஞான ரச்மிகள் இந்தப் பக்கம் வர ஆரம்பிக்கும்போது காரிய ஆசையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பிக்க வேண்டும். 'இத்தனாம் பெரிய லோகத் தில், கோடானுகோடி ப்ராணிகளும் கர்மாப்படிதான் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று இருக்கும்போது, நாம் செய்யக் கூடிய ஸேவை எல்லாம் அல்பத்திலும் அல்பம்தான். இது இல் லாமல் ஒன்றும் நடக்காது என்று அஹம்பாவப்பட்டுக் கொண்டு, நமக்கு அவன் அளிக்கக்கூடிய பரம ச்ரேயஸுக்குத் திரை போட்டுக் கொள்ளாமலிருப்போம். ப்ளான் போட்டுக் கொண்டு நாமாக ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மாயிருந்து கொண் டிருப்போம். அது அது எந்த எந்த வழியில் போகிறதோ அந்த அந்த வழியில் போகட்டும். நடக்கிறது நடக்கட்டும். அதுதான் ஈச்வர ஸங்கல்பம் என்று விட்டு விட்டு இருப்போம்' என்பதாக விலகிப் போகும் மனோபாவத்தை அப்போது வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு ஆத்மா வையே பிடித்துக் கொள்ளும் த்யான, விசாரதிகளைத் தீவிர மாக அனுஷ்டிக்க முயல வேண்டும்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சும்மாயிருந்து கொண்டிருக்கிற ஞானியால் லோகத்துக்கு உபகாரமில்லை என்று சொல்வதுகூடத் தப்புத்தான். அப்படிச் சில பேர் இருப்பதால்தான் மற்றவர்களுக்கும் அந்த ஞானிகளுடைய சாந்தியையும் ஆனந்தத்தையும் பார்த்துத் தாங்களும் க்ஷணகாலமாவது மனஸடங்கி இருக்கிற உயர்ந்த அனுபவம் கிடைக்கிறது. நேரே ஒரு ஞானியைப் பார்க்கும்போதுதான் அவனுடைய ஸன்னிதி விசேஷத்தால் நமக்கும் இப்படியொரு விச்ராந்தி கிடைக்கிறது என்றில்லை. சுகப்ரஹ்மம், ஜடபரதர், ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்த்ராள் போன்ற 'சும்மாயிருந்தவர்களை'ப் பற்றிப் படிக்கும்போதும் கேட்கும்போதும்கூடத் தன்னால் நம்முடைய சஞ்சல மனஸையும் ஒரு பெரிய சாந்தி வந்து கொஞ்சம் கவ்விக் கொள்கிறது. சாப்பாடு போடுவது, மருந்து போடுவது, பணம் காசு கொடுப்பது முதலிய எல்லாவற்றை யும்விட இந்தச் சாந்த உபகாரம்தான் பெரிய உபகாரம்.

அது மாத்திரமில்லாமல் இப்படிப்பட்ட ஞானிகளின் மூல மாகவே ஈச்வரன் தன்னுடைய அனுக்ரஹத்தை வெளிப்படுத்தி, லோக விஷயமாகவே ஜனங்களுக்கு உள்ள ச்ரமங்களைக்கூடத் தீர்த்துப் பரமோபகாரம் நடக்கச் செய்கிறான். ஆனாலும் அவன் (ஞானி) என்னவோ, தான் உபகரிப்பதாக நினைக் காமல் 'சும்மா நிலை'யிலேயேதான் ஊறிப்போய்க் கிடப்பான்.

காரியமின்மையைச் சொல்லவே ஓயாக்காரிய அவதாரம்

இந்த நிலைக்கு வழி திறந்துவிடுவதற்காகவே அவதாரம் பண்ண வேண்டுமென்று ஸ்வாமி (தக்ஷிணாமூர்த்தி) நினைத் தார். 'ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பதை ஜனங்களுக்கு நன்றாக ஞாபகப்படுத்தி நிலை நாட்டுவதற்காக, இதுவரை ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மாயிருந்து கொண்டிருக்கும் நாம் அவதாரம் செய்து, சுற்றிச் சுற்றி ஸஞ்சாரம் செய்து, ஊர் ஊராக உபதேசம் செய்து, ஸபை ஸபையாக வாதம் செய்து, கட்டுக்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

கட்டார்கப் புஸ்தகங்கள் எழுதி அத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் செய்ய வேண்டும். எத்தனைக்கெத்தனை பேச்சே இல்லை என்றிருந்துவிட்டோமோ அத்தனைக்கத்தனை பேசி, அலைந்து, திரிந்து, பேசாமல், அசையாமல் இருப்பதான லக்ஷ்யத்தை ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டும். (விடாமல் சிரித்தவாறு) காரியமே பண்ணாமலிருந்து கொண்டிருக்கும் நாம், ஓயாமல் காரியம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற ஜனங்களிடம் போய், காரியமே பண்ணாமலிருக்கும் நிலையைப் பற்றித் தெரிவிப்பதற்காக ஓயாமல் காரியம் பண்ண வேண்டும்' என்றிப்படி ஸ்வாமி தீர்மானித்துக் கொண்டார்!

அஜ்ஞாநாந்தர்-கஹந-பதிதாந் ஆத்மவித்யோபதேசை:●
த்ராதும் லோகாந் பவ-தவ-சிகா-தாப பாபச்யமாநாந் I
முக்த்வா மௌநம் வடவிடபிநோ-மூலதோ நிஷ்பதந்தீ
சம்போர்-மூர்த்தி: சரதி புவேநே சங்கராசார்ய ரூபா II

ஆசார்யாளை நேரே பார்த்து அதிலே ஆனந்தம் பொங்கிச் சொன்ன வாக்காக (இந்த) ச்லோகம் இருக்கிறது. 'சரதி புவநே' – 'உலகத்திலே நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்' – என்று நிகழ்காலமாக நேரே பார்த்தது பார்த்தபடிச் சொல்லியிருக்கிறது!

நடமாடுவது யார்? 'சம்போர் மூர்த்தி:' – சம்புவின் மூர்த்தி; சம்பு என்கிற சிவனுடைய மூர்த்தி. பரமேச்வரனின் முக்யமான பெயர்களில் சம்பு என்பது ஒன்று. 'சம்போ மஹாதேவா!' என்றே சொல்வது வழக்கம். சிவ பக்தர்களை சைவர் என்பது போலவே சாம்பவர், பரம சாம்பவர் என்றும் சொல்வதுண்டு. 'சம்பு' என்ற பதத்தினடியாக உண்டானதே 'சாம்பவ' என்பது. சம்புபத்னியான அம்பாளை 'சாம்பவி' என்று சொல்வார்கள். பலவிதமான தீக்ஷைகளில் 'சாம்பவி தீக்ஷை' விசேஷமானது.

ஸரி, 'சம்பு' என்றால் என்ன? பரமசிவனுக்கு ஏன் அப்படிப் பெயர் ஏற்பட்டது?

● மாதவீய சங்கரவிஜயம் – IV-60.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

'சம்' என்றால் நித்ய ஸுகம். 'இன்பம்' என்பது பொதுவாகச் சொல்கிற அர்த்தம். ருத்ர, சமகங்களில் 'சம்', 'மயஸ்' என்று இரண்டுவிதமாக இன்பங்களைச் சொல்லியிருக்கும். ஈச்வரனுக்கு 'சம்பு' என்பதோடு 'மயோபு' என்றும் 'ருத்ர'த்தில் ஒரு பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. சம், மயஸ் என்ற இரண்டும் இன்பம் என்ற அர்த்தம் கொடுப்பதால் (ருத்ர, சமக) பாஷ்யகாரர்கள், (இவற்றில்) ஒன்று லௌகிக ஸுகம் என்றும், மற்றது மோக்ஷ ஸுகம் என்றும் அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். 'சம்' ஒன்றை மட்டும் சொல்கிறபோது அதுவேதான் மோக்ஷ ஸுகமாயுள்ள நித்ய, ஸுகமாகும்.

'சம்'முக்கு 'பூ'வாக இருப்பது 'சம்பு'.

பூ என்றால் உற்பத்தியாகிற இடம். நாமெல்லாரும் உற்பத்தியாகிற இடமாக இந்த மண்ணுலகம் இருப்பதால் இதற்கு பூலோகம் என்று பெயர். நித்யானந்தமாகிற 'சம்' உற்பத்தியாகும் இடமே 'சம்-பு'. பரமேச்வரன் அத்வைத ப்ரஹ்மமாக தக்ஷிணாமூர்த்தி ரூபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது மோக்ஷானந்த உற்பத்தி ஸ்தானமாக இருப்பதால் அவருக்கு சம்பு என்று பெயர்.

அதைத்தான் (தக்ஷிணாமூர்த்திக் கோலத்தைத்தான்) 'வடவிடபிநோ மூலதோ' என்பதும், அதற்கு முந்தி வரும் 'மௌனம்' என்பதும் குறிப்பிடுகிறது. 'வடவிடபி' என்றால் வடவ்ருக்ஷம், (அதாவது) ஆலமரம். ஆலமரத்தின் அடியில், வேரில்தான் தக்ஷிணாமூர்த்தி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். அவர் 'வட விடபி மூல ஸ்திதர்'. மூலம் என்றால் வேர். அவர் மௌனமாக இருப்பவர். ஏன் அப்படி? பேசுவது என்றால் பேச்சைக் கேட்க இன்னொருத்தர் இருக்கணும். தனியாக உள்ளபோது பேச்சுக்கு இடமில்லை. அவர் தன்னைத் தவிர வேறே எதுவும், எவரும் இல்லை என்று தெரிந்து கொண்டிருப்பதான ப்ரஹ்ம ஞானத்தின் ஸ்வரூபமாக இருக்கிறவர். அதனால் மௌனியாக இருக்கிறார். பேசுவதற்கு விஷயம் வேண்டும். விஷயத்தை நினைக்க மனஸ் வேண்டும். இவரோ மனஸ் என்ற மாயா பதார்த்தம் அழிந்து போய்விட்ட ஸத்ய நிலையில் இருப்பவர். மனஸ், நினைப்பு எதுவுமில்லாதபோது வார்த்தை எப்படி எழும்ப முடியும்? அப்போது மௌனமாகத்தானே

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

இருக்க வேண்டும்? ஆத்மானந்தம் என்ற நித்ய ஸுகமான 'சம்'மின் உற்பத்தி ஸ்தானமாக, அதாவது 'சம்பு'வாக ஒரே மௌனமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது அவருடைய ஸ்வபாவம்.

நதிகளுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானம் என்று ஒன்று உண்டு. அந்த இடம் மலைகளின் உச்சியில் ஒரு சின்ன மடு மாதிரி இருக்கும். அதில் ஜலம் தேங்கியிருக்கும். கங்கோத்ரிக்குக் கொஞ்சம் வடக்கே இப்படித்தான் இருக்கிறது. அதிலிருந்து பசுவின் வாய் மாதிரியான 'கோமுகி' என்ற பாறை அமைப்புகள் வழியே கங்கை நதியாக விழுகிறது. காவேரியின் உற்பத்தி ஸ்தானம் கொடகு தேசத்தில் ஸஹ்யாத்ரி என்கிற மலைத் தொடரில் ப்ரம்மகிரி என்ற மலையில் தலைக்காவேரி என்றே சொல்லும் இடத்தில் ஒரு சின்ன மடு மாதிரிதான் இருக்கிறது.

அந்தந்த உற்பத்தி ஸ்தானங்களில் ஜலம் அதுபாட்டுக்குச் சின்ன மடுவாகத் தேங்கியிருந்துவிட்டால் அதனால் லோகத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? ரொம்பவும் கஷ்டங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு, மலை, காடு எல்லாம் தாண்டிப்போய் அந்த உற்பத்தி ஸ்தானத்தை அடையக்கூடிய வெகு சிலரைத் தவிர மற்ற எல்லாருக்கும் ஒரு ப்ரயோஜனமும் கிடைக்காது. 'வாணாளைக் கொடுத்து வாண தீர்த்தம்' என்பார்கள் – தாம்ரபர்ணியின் உற்பத்தி ஸ்தானமான பாண தீர்த்தத்தை அடைவது எத்தனை கஷ்டம் என்பதை இப்படிச் சொல்வார்கள். அலை அடிக்காமல், சத்தம் போடாமல், இருந்த இடத்திலேயே தேங்கியுள்ள மடு அந்த உற்பத்தி ஸ்தானத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அலை அடித்து சத்தம் போட்டுக் கொண்டு நதியாகப் பாய்ந்தால்தான் லோகத்திற்கு ப்ரயோஜனம்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி, சம்புவாக, இருந்த இடத்திலேயே சத்தமில்லாமல் மௌனமாக ஒரு மடு மாதிரி, ஊற்றின் உற்பத்தி ஸ்தானம் மாதிரி இருப்பது வழக்கம். ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டே ஒரு நதியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்திற்குச் சில பேர் மட்டும் போய் அந்தத் தீர்த்தத்தினால் ப்ரயோஜனம் அடைகிறது போல, கஷ்டமான ஸாதனைகளெல்லாம் பண்ணி முடித்த பெரியவர்களான ஸனகாதி மஹரிஷிகள் போன்றவர்கள் மட்டுமே அவரிடம்போய் ஆத்மார்த்தமான ப்ரயோஜனம் அடைய முடிந்தது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அப்படிப்பட்ட மஹரிஷிகளிடமிருந்தும் மற்றும் அனேக மஹான்களிடமிருந்தும் லோகப் ப்ரயோஜனம் அடைந்து வந்தது. நேராக லோக ஜனங்களால் அத்தனை ஸாதனை செய்து தக்ஷிணாமூர்த்தியிடம் போக முடியாது!

இப்போது (அதாவது சுமார் 2500 வருஷத்திற்கு முன்) லோக ஜனங்கள் மஹர்ஷிகளின் உபதேசங்களைத் தள்ளிவிட்டுத் தப்பான உபதேசங்களையே எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சரியான வழியைவிட்டு அடர்ந்த காட்டுக்குள்ளே போய் அகப்பட்டுக் கொண்ட மாதிரி ஆகிவிட்டார்கள். அதைத்தான் **அஜ்ஞாநாந்தர்-கஹந-பதிதாந்** என்று ச்லோக ஆரம்பத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'அஞ்ஞானம் என்கிற அடர்ந்த காட்டின் நடுவில் மாட்டிக்கொண்ட ஜனங்களை' என்று அர்த்தம்.

காட்டு மத்தியில் மாட்டிக் கொண்டாலே கஷ்டம். அதோடு அந்தக் காடு தீப்பற்றிக் கொண்டு வேறு எரிய ஆரம்பித்துவிட்டால் இன்னும் எத்தனை பெரிய கஷ்டமாகும்? அஞ்ஞானம் என்ற காட்டு மத்தியில் போனால் மோக்ஷத்தின் வழிக்கு ரொம்பவும் தள்ளிப்போய் விட்டதாகும். மோக்ஷ வழிக்கு நேர்மாறானது அது. அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்? பந்த-மோக்ஷம் என்பவற்றை எதிரெதிர் விஷயங்களாகச் சொல்கிறோம். பந்தம் என்றால் தளை. விலங்கு போட்டுக் கட்டி வைத்திருக்கிற ஜனன-மரணச் சுழலான ஸம்ஸார பந்தத்தை அது குறிக்கிறது. மோக்ஷம் என்றால் தளை போய்விட்ட கட்டற்ற ஸ்வதந்த்ர நிலை. தானே பரமாத்மா என்ற அத்வை தானுபவத்தைத் தரும ஞானம்தான் அப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்தைத் தரும் ராஜபாட்டை. அஞ்ஞானம் என்பது காட்டு மத்தி. அதில் ஸம்ஸாரம் என்ற காட்டுத் தீ பிடித்துக் கொண்டு, ஜனங்கள் அதன் ஜ்வாலையில் வெந்து வறுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். **பவ-தவ-சிகா-தாப-பாபச்யமாநாந்** என்று இதைத் தான் சொல்லியிருக்கிறது. 'பவ-தவ-சிகா' என்றால் 'ஸம்ஸார மாகிய காட்டுத் தீ''.

நதியின் ஆரம்ப ஸ்தானமான ஊற்று மாதிரி சம்புவான தக்ஷிணாமூர்த்தி கைலாஸ லோகத்தில் வட வ்ருக்ஷத்தடியில், இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னேன். அது என்ன ஊற்று? 'சம்' என்று

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

வேதம் சொல்லும் 'நித்ய ஸுக'மாகிற தீர்த்தம் ஊறுகிற ஊற்று. 'நித்ய ஸுகம்' என்னவென்றால் ஞானமயமான அத்வைத மோக்ஷம்தான். அது தவிர பாக்கி எல்லா இன்பங்களும் அநித்ய ஸுகங்களே! அந்த 'சம்'மின் உற்பத்தி ஸ்தானமான 'பூ'வாக இருப்பவர்தான் 'சம்பு'. சம்பு என்றால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கும் ஞானமாகிய நித்ய ஸுக தீர்த்தத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய ஊற்று.

இப்போது இரண்டையும் இணைத்துப் பார்க்கலாம்: இங்கே ஜனங்களானால் அஞ்ஞானக் காட்டில் ஸம்ஸாராக்னியின் தாபத்தில் வெந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே தக்ஷிணாமூர்த்தியோ ஞான தீர்த்தமாகிய மோக்ஷ ஸுகத்தின் ஊற்றாக ஜில்லென்று இருக்கிறார். இந்த நெருப்பை அணைக்க வேண்டுமானால் அந்தத் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுதானே பண்ண முடியும்?

ஆனால் அந்த 'சம்பு ஊற்று' ஏதோ உச்சி ஸ்தானத்தில் ஸனகர் போன்றவர்களால் மட்டுமே அடையக்கூடியதாக அல்லவா இருக்கிறது? அதை எப்படி இந்த உலக மட்டத்திற்கு, அஞ்ஞான ஜீவஸமூஹத்தின் மட்டத்திற்குக் கொண்டு வருவது?

பகீரதன் ஆகாசத்திலிருந்து கங்கையை பூமிக்குக் கொண்டு வந்த மாதிரி இந்தச் சம்புவை யாரும் கொண்டுவர முடியாது. கங்கையின் சக்தியையும் தாங்கிக் கொண்டு, அளவாகக் கட்டுப்படுத்தி பூமிக்கு அனுப்பிய அவரையே இறக்கிக் கொண்டுவர யாருக்குச் சக்தி உண்டு? வெளி மனுஷ்யர்கள் யாருக்கும் அந்தச் சக்தி கிடையாது. ஏனென்றால் அவர் தமக்கு வெளியாக, வேறாக எதுவுமே இல்லாத அத்வைத ஸமாதியிலேயே இருந்து கொண்டிருப்பவர். அந்த ஸமாதியிலிருந்து அவரை யாரும் அசைக்க முடியாது.

அப்படியானால் இங்கே அஞ்ஞானக் காட்டில் ஸம்ஸாரத் தீ பற்றி எரியும்போது ஞான மோக்ஷ ஊற்றாக அவர் இருந்துங்கூட அந்தத் தீர்த்தத்தால் இந்த அக்னியை அணைப்பதற்கில்லாமல் இதில் ஜனங்கள் வெந்து மடிய வேண்டியதுதானா?

இல்லை. ஏனென்றால் வெளியிலிருந்துதான் அவரை

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

யாரும் எதுவும் பண்ண முடியாதே தவிர, அவருக்குள்ளேயே சுரந்து கொண்டிருக்கும் கருணை அவரை எழுப்பி இறக்கிக் கொண்டுவர முடியும். அந்தக் கருணையைத்தான் சிவா பின்ன மான (சிவனிடமிருந்து பிரிக்கவொண்ணாததான) சக்தி என் றும், அம்பாள் என்றும் சொல்வது. லோக நாடகத்தில் ஓர் அளவு வரை ஜனங்கள் அஞ்ஞானத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடும்போதும் அவர் பாட்டுக்குப் பேசாமலே உட்கார்ந் தது உட்கார்ந்தபடி இருந்தாலும், அப்புறம் காடு பற்றிக் கொண்டு ஜனங்கள் ஸம்ஸார தாபத்தில் வேக ஆரம்பித்து விடு கிறார்களென்றால், அப்போது அவருடைய கருணை அவரைச் சும்மா உட்கார்ந்திருக்க விடாது.

அப்படித்தான் இப்போது ஆயிற்று.

அஞ்ஞானக் காட்டு மத்தியில் ஸம்ஸாரத்தீயில் வெந்து கொண்டிருக்கும் ஜனங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று சம்புவுக் குத் தோன்றிவிட்டது. த்ராதும் லோகாந்: 'லோகத்திலுள்ள ஜனங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று'.

இப்படித் தோன்றினவுடன் அவர் மௌனமாகத் தாம் பாட் டுக்கு ஏகாந்தமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் வழக்கத்தை விட்டுவிட்டார். 'முக்த்வா மௌனம்': மௌனத்தை விட்டு விட்டு.

ஆலமரத்தடியில் ஒரு சின்ன ஊற்றாக இருந்தவர், உடனே அப்படி அங்கே மட்டும் தேங்கியிருப்பதை விட்டு, அங்கேயி ருந்து, எப்படி ஒரு நதியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்திலிருந்து ஊற்று பெருகி ஆறாகி மலை, காடு, கிராமம், நகரம் எல்லாவற்றின் வழியாகவும் விஸ்தாரமாகப் பாய ஆரம்பிக்கிறதோ அப்படி ஒரு ஞானகங்கையாக ஜனங்கள் இருக்கிற இடத்தைத் தேடிக் கொண்டு தேசம் பூராவும் ஓடுபவராக ஆனார் – முக்த்வா மௌநம் வடவிடபிநோ மூலதோ நிஷ்பதந்தீ.

ஒரு கார்யமுமில்லாத ஊற்றின் உற்பத்தி ஸ்தானமான சம்-புவாக இருந்தவர் அந்த நித்யஸுகத்தை லோக ஜனங்களுக் கெல்லாம் கொடுக்கிற கார்யத்தைச் செய்யும் சம்-கரர் ஆகிவிட் டார்! மௌனமாக இருந்தவர் ஏகப்பட்ட வாதம் செய்பவராக வும், உபதேசம் செய்பவராகவும் ஆகிவிட்டார். வடவ்ருக்ஷத்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

தின் அடியில் அடித்த சிலையாக உட்கார்ந்து கொண்டேயிருந்த வர் பாரத வர்ஷத்தின் நாலு பக்கமும் இந்தக் கோடிக்கு அந்தக் கோடி மூன்று தரம் சுற்றி வருபவராக ஆகிவிட்டார்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், அசலமான சம்பு என்ற தக்ஷிணா மூர்த்தி ஸதாவும் ஸஞ்சரிக்கிற சங்கராசார்ய மூர்த்தியாகிவிட் டார்.

சம்போர்-மூர்த்தி: சரதி புவநே சங்கராசார்ய ரூபா.

சம்புவின் மூலஸ்தான மூர்த்தியாக, இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாத தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு உத்ஸவ மூர்த்தியாக லோகம் பூராவும் சுற்ற சங்கராசார்ய மூர்த்தியின் அவதாரம் ஏற்பட்டு விட்டது!

'சம்போர் – மூர்த்தி:' – சம்புவின் அசல மூர்த்தி; 'சங்கராசார்ய ரூபா' – சங்கராசார்யராக ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு; 'புவநே' – லோகத்தில்; 'சரதி' – ஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறது.

லோகம் பூராவுக்கும் ஹ்ருதய ஸ்தானமாக உள்ள நம்மு டைய தேசம் முழுவதும் அவர் ஸஞ்சாரம் செய்ததே புவனம் முழுவதும் சஞ்சரித்த மாதிரிதான்.

'சரதி' – நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார். நிகழ்காலத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. என்றைக்கோ ஆசார்யாள் நடமாடிவிட் டுப் போய்விட்டதாகச் சொல்லாமல் இப்போதும் நமக்கு மத்தியில் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாக 'சரதி' என்று நிகழ்காலத்தில் போட்டிருக்கிறது.

இந்த ச்லோகம் 'மாதவீய சங்கர விஜயம்' என்பதில் ஆசார்யாளின் சரித்ரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு போகும் போது அங்கங்கே அவரை ஸ்துதித்து வர்ணிக்கும் ச்லோகங்க ளில் ஒன்றாக வருவது★. அதனால் நிகழ்காலத்தில் இருக்கிறது. ச்லோகத்தின் அழகினாலும் அர்த்த புஷ்டியினாலும் இது மாத்திரம் தனி ச்லோகமாகவே ஆசார்யாளின் ப்ரார்த்தனா ஸ்துதியாக ப்ரஸித்தியடைந்திருக்கிது. இப்படிச் சொல்லும்

★ மாதவீய சங்கர விஜயம்' IV.60.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

போது இன்றைக்கும் ஆசார்யாள் நமக்கு மத்தியில் நடமாடிக் கொண்டிருப்பது போல 'சரதி' என்று சொல்வது நமக்கெல் லாம் அலாதியான ஆஹ்லாதம் (உவகை) தருகிறது.

ராமன், க்ருஷ்ணன், நம் ஆசார்யாள் போன்ற அவதார புருஷர்களின் சரீரம் இந்த லோகத்தைவிட்டுப் போனதோடு அவர்களுடைய அனுக்ரஹ சக்தியும் போய்விடவில்லை. அவர் களுடைய சரீரம் என்பது என்ன? லோகானுக்ரஹ சிந்தையில் பரமாத்மாவே எடுத்துக் கொண்ட ரூபம்தான். அந்த அனுக்ரஹ சிந்தை லோகமுள்ளவரையும் பரமாத்மாவை விட்டு நீங்காமல் அமரமாக இருப்பது. ஆகையால் அதன் மூர்த்தியாக வந்தவர்களும் அமரமாக லோக ரக்ஷணம் பண்ணிக் கொண்டே இருப்பவர்கள்தான். ராம-க்ருஷ்ணாதிகளும், ஆசார்யாள் போன்றவர்களும் சரீரத்தை விட்ட பின்பும் எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷமாக எத்தனையோ பேருக்கு பக்தானுக்ரஹம் செய்துகொண்டுதானே இருக்கிறார்கள்? அது எப்படி? அனுக்ரஹ ரூபமாக – அருளுருவமாக – அவர்கள் என்றென் றைக்கும் இருந்துகொண்டேயிருப்பதால்தான்! பக்தர்களின் பக்தி பாவம் ஓங்குகிறபோது அனுக்ரஹ ரூபம் என்பது ஸ்தூல ரூபமாகவே ஆகி இப்போதும்கூட அந்தப் புண்ய மூர்த்திகளின் தர்சனமும் கிடைக்கிறது. இன்றைக்கும் நம்முடைய ஆசார் யாள் ஸூக்ஷ்மமான அனுக்ரஹ சக்தியாக நமக்கு மத்தியில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார் – 'சரதி புவனே சங்கராசார்ய ரூபா'.

மறுபடி சொல்கிறேன், சம்பு மூர்த்தி சங்கர மூர்த்தியாக அவதாரம் பண்ணிய விஷயம்: 'சம்' என்பது நித்ய ஸுகம்; அத்வைத ஸ்திதி என்கிற ஆத்மானந்தம். 'பூ' என்றால் உற்பத்தி யாகிற இடம். பரமேச்வரன் நித்ய ஸுகம் உற்பத்தியாகும் ஊற் றாக இருக்கும்போது 'சம்பு' எனப்படுகிறார். அப்போது அத்வைதானந்த ஸ்வரூபமாகக் காரியமில்லாமல் இருப்பார் – தக்ஷிணாமூர்த்தியாக அசையாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருப் பார். உச்சமான ஸ்தானத்தில் அந்த நித்யானந்த ஊற்று இருக் கிறது. அந்த உச்சத்துக்குப் போக முடிந்த ரொம்பக் கொஞ்சம் பேர்தான் அதன் ஞான தீர்த்தத்தை எடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தாங்களும் ஞானிகளாகி நித்யானந்தத்தைப் பெற முடியும். ஊற்று இருந்த இடத்திலேயே இருக்கிறது. இந்த ஒரு

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சில தீவிர ஸாதகர்களே அதைத் தேடிக் கொண்டு அதனிடம் போய் ப்ரயோஜனம் அடைகிறார்கள். மற்ற எல்லாரும் அஞ்ஞானக் காட்டு மத்தியில் ஸம்ஸாரத் தீயில் வெந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தீயை அணைப்பதற்கான ஞானானந்த தீர்த்தத்தைத் தரும் ஓர் ஊற்று – சம்பு என்கிற ஊற்று – இருப்பதே அவர்களில் ரொம்பப் பேருக்குத் தெரியாது. தெரிந்தவர்களுக்கும் மலையுச்சிக்கு ஏறுவது போன்ற தீவிரமான ஸாதனை பண்ணி ஊற்றை அடைவதற்குச் சக்தி போதாது. இப்படியிருக்கிறதே என்று பரமேச்வரன் பரிதாபப்பட்டு, 'அவர்கள் நம்மிடம் வரமுடியவில்லையென்று விட்டுவிட வேண்டாம். நாமே அவர்களிடம் போய்க் காட்டுத் தீயை அணைத்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவோம். இருந்த இடத்திலேயே இருக்கும் ஊற்று, ஒரு நாழிகூட நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நதியாக லோகத்தில் பாயட்டும். ஸர்வ ஜனங்களின் ஸம்ஸாராக்னித் தாபத்தையும் தணிக்கட்டும். ஜனங்களுக்கு நித்யானந்தத்தைச் செய்யட்டும்' என்று தீர்மானித்தார். அப்படி ஆனந்தத்தைச் செய்தவர்தான் சம்-கரர். 'சம்புவாக இருந்தால் இந்த யுகத்திற்குப் போதாது. இருந்த இடத்தில் இருப்பதை ப்ரயோஜனம் பண்ணிக்கொள்ள ஜனங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனபடியால், 'சம்'மாக இருந்து கொண்டு மட்டும் இல்லாமல், 'சம்'மின் உற்பத்தி ஸ்தானமாகமாத்திரம் இருக்காமல் 'சம்'மை ஸகல ஜனங்களுக்கும் செய்யும் சம்கர (சங்கர) நதியாக லோகத்தில் ஓடுவோம்' என்று முடிவு பண்ணினார். இப்படி, உட்கார்ந்த மூர்த்தி சுற்றும் மூர்த்தியானதுதான் சம்பு சங்கரரானது.

'சம் பாவயதி, உத்பாதயதி, இதி சம்பு:' என்பதாக சம்பு என்ற வார்த்தைக்கு 'டெஃபனிஷன்' (இலக்கணம்) சொல்வார்கள். அதாவது, 'சம்'மை எவர் உற்பத்தி – செய்கிறாரோ அவர் சம்பு' என்று அர்த்தம். உற்பத்தி producton செய்வதோடு சரி. அதை விநியோகம் – distribution செய்கிறவரில்லை. அனேக ஆலைகளில் உற்பத்தி மட்டும் செய்கிறார்கள். தாங்களே நேராக அந்தப் பண்டத்தை விற்பனை செய்து எல்லா இடத்திலும் வினியோகமாகப் பண்ணுவதில்லை. சில ஏஜென்டுகள் மாத்திரம் உற்பத்தி சாலையிலிருந்து வாங்கி அப்புறம் வெளியில் எல்லாருக்கும் விற்பனை செய்கிறார்கள். ஏஜென்ட் வாங்க

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

வராவிட்டால் உற்பத்தியான சரக்கு ஆலையிலேயேதான் கிடக்கும். யாருக்கும் ப்ரயோஜனமில்லாமல் தேங்கிக் கிடக்கும். ஆகையால் 'சம்'மின் உற்பத்தியாளராக மாத்திரமிருந்து உபயோகமில்லை. பின்னே என்னவாக வேண்டும்? 'சம்'மைக் கொண்டு போய் எல்லார் கையிலும் சேர்க்கிற விநியோகஸ்தராக வேண்டும். 'சம்' இவரிடம் மட்டும் தேங்கிக் கிடக்காமல் எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்கிறவர்தான் சங்கரர். 'சம் கரோதி இதி சங்கர:'.

ஸுகத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானம் சம்பு என்றால் நாம் போய் அதை அடைய வேண்டும். 'சம் கரோதி' (ஸுகத்தைச் செய்கிற வஸ்துவாயிருக்கிறார்) என்கிற பொழுது அது ஸ்வஸ்தானத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பல இடங்களுக்கும் வந்து நமக்கெல்லாம் ஸுக ப்ராப்தியை அருள்கிறது என்று ஏற்படுகிறது. ஊற்றுக்கு நாம் போய் ஜலம் கொண்டு வரணும். நதியோ, அதுவே ஊர் ஊராகத் தேடி வந்து நமக்கு ஜலம் தருகிறது. (சிரித்து) இன்னம், வீடு வீடாகவே நகர ஸபைக் குழாய் வழியாக வந்து விடுகிறது! எங்கேயோ எட்டாக் கையில் கங்கோத்திரி தாண்டி இருக்கும் ஊற்று கங்கா நதியாகிக் கல்கத்தாவில் ஒவ்வொரு வீட்டுக் குழாயிலும் கொட்டுகிறது.

இப்படி, எட்டாக்கையில் (நினைப்பு, வாக்கு எதுவுமே அவரை எட்ட முடியாது; அப்படிப்பட்ட நிலையில்) இருந்து கொண்டிருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸகல ஜனங்களையும் தேடித் தேடி வந்து, அவர்கள் ஒதுங்கிப் போனால்கூடத் தான் எட்டிப் பிடித்து அவர்களுக்குப் பரம ஞானத்தை அனுக்ரஹிப்பதற்காகப் பரம காருண்யத்தோடு எடுத்த அவதாரம்தான் நம்முடைய பகவத்பாதர்கள்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

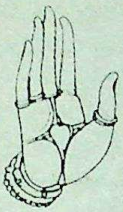

ஈச்வராவதார ப்ரமாணங்கள்: வேத – இதிஹாஸ – புராணங்களில்...

சம்புவான பரமேச்வரன்தான் சங்கரராக அவதரித்தா ரென்று சங்கர விஜய புஸ்தகங்களில் இருக்கிறதென்றால் ஒரு கேள்வி வரலாம். 'சங்கர விஜயம்' எழுதியவர்கள் சங்கராசார்யா ருடைய பக்தர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். அவருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியவர்களாகவும், அவரையே குருவாகக் கொண்டவர்களாகவுந்தான் இருப்பார்கள். இந்த மாதிரி நம்மு டைய அன்புக்கும் பக்திக்கும் உரிய குரு என்று உள்ள ஒருவரை ரொம்பவும் தூக்கி வைத்து, மஹா புருஷர் என்று பொது வாகச் சொல்வதற்கும் மேலே 'ஸாக்ஷாத் அவதாரம்' என்று கொண்டாடத் தோன்றுவது இயற்கை. அபிமானத்தின் பேரில் இப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது யதார்த்தமாக இருக்க வேண்டிய அவச்யமில்லை. ஆகையினால் ஆசார்யாள் ஈச்வராவ தாரம் என்பதற்கு சங்கர விஜய புஸ்தகங்களைத் தவிர வேறே எவிடென்ஸ் (சான்று) இருந்தால் சொல்லுங்கள். அதாவது அவருடைய மதத்தைத்தான் சேர்ந்தவர்கள் எழுதியதென்று சொல்வதற்கில்லாமல், பொதுப்படையாக உள்ள உத்தமமான வேறு நூல்களில் ஆதாரமிருந்தால் சொல்லுங்கள். ப்ரமாண மாக ஒப்புக்கொள்கிறோம்' என்று சொல்லலாம்.

அப்படியும் அனேகம் இருக்கவே செய்கின்றன. எல்லாவற் றுக்கும் மேற்பட்ட ச்ருதி ப்ரமாணமேகூட இருக்கிறது. 'வேத வாக்கோ' என்று கேட்கிறோமே, அப்படிப்பட்ட வேதவாக்கே இருக்கிறது, ஆசார்யாள் அவதார புருஷர்தான் என்பதற்கு! உடைத்துச் சொல்லாமல், கொஞ்சம் கூடமாக (மறைமுக மாக)ச் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லியிருப்பதை நாம் ஸ்பஷ்டமாக்கிக் கொண்டாலே, உடைத்துச் சொல்லியி ருப்பதை விடவுங்கூட ரஸமாக இருக்கிறது!

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சம்பு, சங்கர என்று இரண்டு வார்த்தைகளைச் சொல்லி, முதலில் சம்புவாக இருந்தவர்தான் அப்புறம் சங்கரராக வந்தார் என்று சொன்னேனல்லவா? இதே இரண்டு பேர்களை இதே க்ரமத்தில் முதலில் சம்பு, அப்புறம் சங்கர என்று சொல்லி, அதற்கும் அப்புறம் பஞ்சாக்ஷரத்தை வேதத்தில் ஓர் இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அது யஜுர் வேதத்தில். அதைச் சொல்வதற்கு முன்னால் வேதங்களில் முதலாவதாக இருக்கப் பட்ட ரிக் வேதத்திலிருந்து ஒன்று (ஒரு சான்று) காட்டுகிறேன்.

உலகிலேயே ஆதி க்ரந்தம் என்று சொல்லப்படும் ரிக் வேத ஸமாசாரத்தைச் சொல்வதற்குக் கி.பி. 17-18 நூற்றாண்டுகளில் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது!

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் கடைசியிலிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக் கடைசி வரை 96 வயஸு ஒரு பெரியவர் இருந்தார். பாஸ்கரராயர் என்று பெயர்.

குருமுகமாக அவர் பெற்றிருந்த தீக்ஷா நாமம் பாஸுரானந்தநாதர் என்பது. பாஸ்கர நாமம் ஸூர்யனைக் குறிப்பது. 'பாஸுர' என்பதும் ப்ரகாசத்தைக் குறிப்பதுதான். இந்தப் பேர்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி அவர் அறிவொளி மிக்கவராக, வித்வத் ஸூர்யன் என்று சொல்லும்படியாக இருந்தார். குறிப்பாக அவர் மந்த்ர சாஸ்திரத்துக்கு ப்ரமாண பூதராக இருந்தார். மந்த்ர சாஸ்த்ரத்தில் இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ள அனேக விஷயங்கள் அவர் மூலம் ப்ரகாசமானவைதான். அவர் அம்பாளுடைய பரம பக்தர். ஸ்ரீ வித்யா பூஜா பத்ததிகளைப் பற்றி முக்கியமான நூல்கள் எழுதியுள்ள அவர் லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்துக்குச் செய்துள்ள பாஷ்யம் ஸ்ரீ வித்யா உபாஸகர்களின் விசேஷமான கௌரவத்தைப் பெற்ற 'அதாரிடி'யாக விளங்குகிறது.

அந்தப் பெரியவர் ஆசார்யாளைக் குறித்தும் ச்லோகங்கள் செய்திருக்கிறார். அவற்றில் ஒன்றிலிருந்துதான் நம்முடைய ஆசார்யாள் பரமசிவனின் அவதாரம் என்று ரிக்வேதத்திலேயே ஸூசனையாகச் சொல்லியிருப்பது தெரிய வருகிறது. அந்த ச்லோகத்தைச் சொல்கிறேன்:

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸ்ரீராமம் ப்ரதி புஷ்கராபித – மஹாயக்ஷண வேதத்ரய
வ்யாக்யாநாவஸரே விநிஷ்ய கதிதம் ஸ்ரீவிஷ்ணு
தர்மோத்தரே I
ஏதாம் தேநும்-உபஹ்வயாமி ஸுதுகாம்-இத்யுக்-கதம்
சங்கரா-
சார்யம் சிஷ்ய-சதுஷ்டயேந ஸஹிதம் வந்தே குரூணாம்
குரும் II

'வந்தே குரூணாம் குரும் சங்கராசார்யம்' என்று நம் ஆசார்யாளை குருவுக்கெல்லாம் குருவாகச் சொல்லி நமஸ்காரம் தெரிவித்திருக்கிறது.

'ஸ்ரீராமம்' என்று ஆரம்பித்திருப்பதால் ராமரோடு ஆசார்யாளை ஸம்பந்தப்படுத்தியிருக்கிறது என்று புரியும். எப்படி ஸம்பந்தம்?

ராமர் கதை முழுவதும் ராமாயணத்தில் சொல்லியிருப்பதோடு முடிந்துவிடவில்லை. அதில் சொல்லாததைச் சொல்லும் இதர புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 'யோகவாஸிஷ்டம்' அல்லது 'ஞான வாஸிஷ்டம்' என்பது ஒன்று. இன்னொன்று 'விஷ்ணு தர்மோத்தரம்'. ச்லோகத்தில் (இரண்டாம் வரி முடிவில்) இந்தப் புஸ்தகத்தைத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ராமர் மனுஷ்யர் மாதிரியே நடந்து காட்டியதில் ப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தி மார்க்கங்கள் இரண்டைப் பற்றியும் இரண்டு பேரிடமிருந்து உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டார். வஸிஷ்டரிடமிருந்து நிவ்ருத்தியின் பராகாஷ்டையாக (உச்ச எல்லையாக) அத்வைதமான ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டார். அதுதான் ஞான வாஸிஷ்டம். வேதாந்தம் படிப்பவர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த புஸ்தகம். கர்ம (ப்ரவ்ருத்தி) மார்க்கத்தில் ராமர் பெற்ற உபதேசத்தைச் சொல்கிற நூல் இந்த அளவுக்கு ப்ரஸித்தி அடையவில்லை. அதுதான் விஷ்ணு தர்மோத்தரம். விஷ்ணு புராணத்துக்குப் பரிசிஷ்டமாக (பிற்சேர்க்கையாக) அந்தப் புஸ்தகத்தைச் சொல்வார்கள். அதை ராமருக்கு உபதேசம் பண்ணினது யாரென்றால் புஷ்கரன் என்ற யக்ஷன். 'புஷ்கர-அபித-மஹாயக்ஷண' என்று இதை (ச்லோகத்தில்) சொல்லியிருக்கிறது. மஹாயக்ஷன் என்று அடைமொழி கொடுத்துச் சொல்லியிருப்பதால் அவனுடைய பெருமை தெரிகிறது.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அவதாரமாகிய ராமரே தன்னிடம் உபதேசம் வாங்கிக் கொள்ளத்தக்க ஸ்தானத்திலிருந்தவன் என்றால் பெருமையுள்ள வனாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? தேவ ஜாதிகளில் கின்னரர், கிம்புருஷர், கந்தர்வர் என்றெல்லாம் இருப்பது போல யக்ஷர் என்பதும் ஒன்று. யக்ஷர்களுக்கு ராஜா குபேரன். அந்த ஜாதி யைச் சேர்ந்த புஷ்கரன் என்பவன்தான் ராமருக்கு ரிக்-யஜுஸ்-ஸாம வேதங்களின் கர்ம காண்டத்தை உபதேசம் பண்ணின வன்.

அதில் ரிக் வேத மந்த்ரங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லும் போதே ஓர் இடத்தில் ஆசார்யாளைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாபம் வருகிறது.

'தேநும்-உபஹ்வயாமி ஸுதுகாம்'

என்று ச்லோகத்தில் வருவது ரிக் வேத மந்த்ரம் ஒன்றையே குறிப்பிடுகிறது.★ இது கன்றுக்குப் பாலூட்டும் பசு போல ஈச்வரன் லோக ரக்ஷணம் பண்ணுவதைச் சொல்லும் ரிக் (வேத மந்திரம்). 'விஷ்ணு தர்மோத்தர'த்தில் ராமருக்குப் புஷ்கரன் இந்த மந்த்ரத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லும்போது, பூலோகத்தில் அத்வைத தத்வம் மறந்துபோகும் ஒரு காலம் வரும்போது பரமசிவன் கன்றுக்குப் பால் கொடுத்து ரக்ஷிக்கப் பசு வருவது போல லோகத்துக்கு ஞானப்பாலூட்டி அனுக்ரஹம் பண்ண சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளாக அவதரிக்கப் போகிறாரென்று இங்கே சூசனை செய்திருக்கிறது என்று சொல்கிறான்.

ஆசார்யாள் மட்டும் அவதரித்ததைச் சொல்லி இங்கே நிறுத்தி விடவில்லை. நான்கு சிஷ்யர்கள் புடைசூழ அவர் அவதரிக்கப் போவதாகவே சொல்லியிருக்கிறது. '....அவதீர் ணம் புவி சங்கராசார்யம் சிஷ்யைச்-சதுர்பிஸ்-ஸஹிதம்' என்று பாஸ்கராச்சார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறார்.

பாஸ்கராசாரியார் போன்ற ஒரு பெரியவர் ஸ்வயமாக ஒரு விஷயம் சொன்னாலே அதற்கு நிரம்ப மதிப்பு உண்டு. விஷ்ணு தர்மோத்தரம் போன்ற ஒரு புராண க்ரந்தத்தில் வருகிற விஷயத்துக்கும் ஸ்வயமாகவே மதிப்புண்டு. வேதத்திலே ஒன்று சொல்லியிருக்கிறதென்றாலோ கேட்கவே வேண்டாம்!

★ *ரிக் வேதம்: முதல் மண்டலம், 164-வது ஸூக்தம், 26-வது மந்த்ரம்.*

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அதுவே போதும்! இங்கேயோ வேதத்தில் நம்முடைய பகவத் பாதாளைச் சொல்லியிருக்கிறதென்று புராணத்தில் 'மஹா' யக்ஷன் எனப்படும் புஷ்கரன் சொல்வதை மஹானாகிய பாஸ்க ராச்சாரியார் நமக்குச் சொல்கிறாரென்பது விஷயத்துக்கு மும் மடங்குச் சிறப்புத் தருவதாக ஆகிறது.

யஜுர்வேத ரெஃபரன்ஸுக்கு வருகிறேன்.

நாலு வேதங்கள் என்று சொன்னாலும் நடைமுறையில் ஸகல கர்மானுஷ்டானங்களுக்கும் ரிக்-யஜுஸ்-ஸாமம் என்ற மூன்றுதான் முக்கியமாக இருக்கின்றன. யக்ஞங்களில் உபயோ கப்படும் வேதங்கள் இந்த மூன்றே. அதனால் நாலு என்று சொல்லாமல் மூன்று என்று பொருள் கொடுப்பதான 'த்ரயீ' என்றே வேதங்களைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் இருக்கிறது. மேலே பார்த்த (பாஸ்கராச்சார்யரின்) ச்லோகத்தில்கூட 'வேத த்ரய வ்யாக்யாந' என்றே வருகிறதல்லவா? இப்படி வேதங்கள் மூன்று என்கிறபோது, 1,2,3 என்பதில் 2 மத்தியில் உள்ளது போல, ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்பதில் யஜுர்வேதம்தான் மத்தியில் இருக்கிறது. மத்தியிலுள்ள விஷயத்துக்கு அதிக மதிப்பு, கௌரவம். 'நடு நாயகம்' என்று சொல்வது அதனால் தான். கோயிலில் நடு மத்தியில்தான் மூலமூர்த்தியின் கர்ப்ப க்ருஹம் இருக்கும். இப்படி யஜுர்வேதம் த்ரயீயின் நடுநாயக மாக இருக்கிறது.

அந்த யஜுர்வேதத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்கு எது மத்தி? யஜுர்வேதம் ஏழு காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கி றது. 1,2,3,4,5,6,7 என்பதில் 4 தானே மத்தியில் இருக்கிறது? அதனால் நான்காம் காண்டம்தான் (யஜுர்வேதத்தின்) மத்திய ஸ்தானம். அந்த நான்காம் காண்டத்தின் நடுவிலிருப்பது அதிலுள்ள ப்ரபாடகங்களில் (ஸெக்ஷன்களில்) ஐந்தாவதாக உள்ள 'ஸ்ரீருத்ரம்'. அதை 'ஸ்ரீருத்ர ப்ரச்னம்' என்றும் 'சத வுத்ரீயம்' என்றும் சொல்வார்கள். பரமசிவனின் ஸ்துதியாக இருப்பது அது.

ஸரி, அந்த ருத்ரத்தில் எது நடுமையத்திலிருக்கிறதென்று பார்த்தால், அதுதானே ஸகல வேதங்களுக்குமே மத்ய ஸ்தான

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

மாக இருக்கும்? வேதங்கள் என்கிற பிரம்மாண்டமான கோயி லுக்கு நடுநாயகமாக உள்ள மஹாலிங்க மூலமூர்த்தி அந்த வாக்கியம்தானே? அது என்ன? வேதத்தின் உயிர் மையமாக இருக்கப்பட்ட அது என்னவென்றால் –

அதுதான், ஸ்ரீருத்ரத்தின் எட்டாவது அனுவாகத்தில் ('ஸப்-ஸெக்ஷ'னில்) நடுவிலே வரும் சிவ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரம்.

அந்த மஹா மந்த்ரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதாக அதற்கு முந்தி வருகிற இரண்டு பெயர்கள்தான் 'சம்பு' என்பதும், 'சங்கர' என்பதும்!★

முதலில் 'சம்பு' என்று சொல்லி, அப்புறம் 'சங்கர' என்று சொல்லி அதற்கப்புறம் 'சிவ' 'நாமாவை நமஸ்காரபூர்வமாகப் பஞ்சாக்ஷரமாக்கிச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி சம்பு, சங்கர, பஞ்சாக்ஷரம் என்ற ஆர்டரில் சொல்லியிருப்பது நாம் பார்த் துக் கொண்டிருக்கிற விஷயத்துக்கு ரொம்பவும் ஆதரவாக இருக்கிறது. எப்படியென்றால், பஞ்சாக்ஷரத்தை ஆசார்யமுக மாக உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டுதான் சொல்ல வேண்டும். 'ஆசார்யாள்' என்றாலே இவர்தான் என்னும்படியிருந்த ஜகதாசார்யாள் நம்முடைய சங்கர பகவத்பாதர்கள்தான். இவர் இப்படி அவதாரமாக வருவதற்கு முன்னால் எப்படி யிருந்தார்? சம்புவாக இருந்தாரென்று பார்த்தோம். சம்பு வாகப் பேசாமலிருந்த ரூபம், அப்புறம் அவர் சங்கர குருவாக எடுத்துக்கொண்ட பேசும் ரூபம், அதற்கப்புறம் குரு முகமாகப் பெற வேண்டிய பஞ்சாக்ஷர ரூபம் என்று வரிசை க்ரமமாகக் காட்டிக் கொடுப்பதுபோலவே 'சம்பவே..., சங்கராய...' அதற்கப்புறம் பஞ்சாக்ஷரம் என்று ஸ்ரீருத்ரம் சொல்லிக் கொண்டு போகிறது. சம்புவின் அவதாரம்தான் சங்கரர் என்ப தற்கு இங்கேயும் ச்ருதி ப்ராமாண்யம் கிடைக்கிறது.

★ நம: சம்பவே சமயோபவே ச நம: சங்கராய ச மயஸ்கராய ச நம: சிவாய ச...

– ஸ்ரீருத்ரம் 8-1

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

இது எனக்குத் தோன்றியது. ஸ்ரீருத்ரத்துக்கு பாஷ்யம் செய்தவர்களில் ஒருவருக்கு★ இந்த (ருத்ர) ஸூக்தத்திலேயே இன்னோரிடத்தில் ஆசார்யாளை பரம சிவாவதாரமாகச் சொல்லியிருப்பதாகத் தோன்றி அதற்குப் புஷ்டியான காரணம் காட்டி உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார். அது என்னவென்றால்...

லோகத்திலுள்ள ஸகல தினுஸான ஜனங்கள், ப்ராணி கள், சேதன-அசேதன வஸ்துக்கள் எல்லாமே ருத்ர ஸ்வரூபம்தான் என்று விவரிப்பதாக இந்த ஸூக்தத்தின் இரண்டாம் அனுவாகத்திலிருந்து எட்டு அனுவாகங்களில் மந்த்ரங்கள் இருக்கின்றன. இதில் ஸரியாக முன்னூறு மந்திரங்கள் இருப்பதால் இதையே 'ருத்ர த்ரிசதி' என்று நாமாவளியாக்கி முன்னூறு அர்ச்சனை பண்ணுகிறோம். தச்சர்கள், குயவர்கள், கம்மாளர்கள், வேடர்கள், குறவர் கள், திருடர்கள் எல்லோரும்கூட ருத்ரனாகிய பரமசிவன் தான் என்று அதில் வருகிறது. திருடர்களின் தலைவனான பக்காத் திருடன்கூட அவன்தான் என்று வருகிறது! 'தஸ்கராணாம் பதி' என்று இப்படி அதில் வருவதைத்தான் ஞான ஸம்பந்தரும் 'உள்ளம் கவர் கள்வன்' என்று சொன் னது. வ்ருக்ஷமா, புல்லா, வெள்ளமா, அலையா, மழையா, காற்றா – அதெல்லாம்கூட சிவ ஸ்வரூபம்தான்; ஒரு மாடா கட்டும், நாய்தானாகட்டும், அல்லது அந்த நாய் மாமிசத் தைத் தின்னும் சண்டாளனேயாகட்டும் – இதுவெல்லாமும் அவன்தான் என்றிப்படி ஸகல சராசர (சராசர என்றால் 'சர + அசர'. 'சர' என்பது அசையும் வஸ்துக்கள். 'அசர' என்பது அசையாத வஸ்துக்கள். அதாவது ஜீவ ப்ரபஞ்சம், ஜட ப்ரபஞ்சம் முழுதும் சேர்ந்தது 'சராசரம்'. இப்படிப் பட்ட ஸகல சராசர வஸ்துக்களிலும் ஏக பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிப்பது ஸ்ரீருத்ர ப்ரச்னம்.

இப்படி லோகத்திலுள்ள பல வஸ்துக்களாக இல்லாமல் பரமேச்வரனாக நாம் தெரிந்துகொண்டுள்ள ரூபத்தில் அவ னொருத்தனுக்கு மட்டுமே இருக்கும் நாமாக்களும் நடுநடுவே

★ அபிநவ சங்கரர். இவர் ஸ்ரீருத்ரபாஷ்யகாரர். நூலில் குறிப்பிடப் பெறும் காஞ்சி ஸ்ரீ மடத்தின் 38-வது பீடாதிபதிகளான அபிநவசங்கரர் அல்ல. அதே பெயர் கொண்ட மற்றொருவர்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

வருகின்றன. இவற்றை 'அஸாதாரண நாமா'க்கள் என்பார்கள். நாம் ஸாதாரணம் என்றால் ஆர்டினரி என்றும், அஸாதாரணம் என்றால் ரொம்ப விசேஷமாக, அபூர்வமாக இருப்பது என்றும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம். வாஸ்தவத்தில் ஸாதாரணம் என்றால் பொது: common; அஸாதாரணம் என்றால் தனிப்பட்டது: specific. பரமசிவனை லோக வஸ்துக்களாகச் சொல்லும்போது பெரும்பாலும் பஹுவசனத்திலும் (பன்மையிலும்) பரமசிவமூர்த்திக்கே உரிய அஸாதாரணப் பெயரைச் சொல்லும்போது ஏகவசனத்திலும் (ஒருமையிலும்) இருக்கும். 'உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவர்களாக, சயனித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாக, தூங்குகிறவர்களாக, நிற்கிறவர்களாக, ஒடுகிறவர்களாக – இப்படியெல்லாம் உள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம்' என்று சொல்லும்போது பஹுவசனத்திலேயே இருக்கிறது. இப்படிக் கடகடவென்று நிறையச் சொல்லிக் கொண்டே போன பிறகு, சிவனுக்கே உரிய பெயர்களை, 'பவனுக்கு, ருத்ரனுக்கு, சர்வனுக்கு, பசுபதிக்கு நீலகண்டனுக்கு, சிதிகண்டனுக்கு (அதாவது அந்த நீலமே விபூதியால் வெளுத்துக் காண்கிற கழுத்துக்காரனுக்கு)' என்று ஏகவசனத்தில் கொடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறது. சிதிகண்டனுக்கு என்று சொன்னதை அடுத்து 'கபர்திக்கு', 'வ்யுப்தகேசனுக்கு' என்று இரண்டு நாமாக்களைக் கூறி நமஸ்காரம் தெரிவித்துவிட்டு, 'ஸஹஸ்ராக்ஷனுக்கு' (அதாவது, எண்ணி முடியாத நேத்ரங்கள் கொண்டவனுக்கு), 'சததன்வனுக்கு' (அதாவது, எண்ணி முடியாத ஆயுதங்களை உடையவனுக்கு), 'கிரிசனுக்கு' என்றெல்லாம் மேலே நமஸ்காரம் தெரிவித்துக் கொண்டு போகிறது. கிரிசன், கிரீசன் என்ற இரண்டும் பரமேச்வரனுக்கே உரிய அஸாதாரண நாமாக்கள். கிரீசன் என்றால் கைலாஸாதிபதி. கிரிசன் என்றால் கைலாஸவாஸன். இப்படிப் பரமேச்வரனுக்கே உரிய அஸாதாரணமான நாமாக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போகும்போதே நடுவில் 'கபர்தி', 'வ்யுப்தகேசன்' என்ற இரண்டு பேர்களையும் சொல்லியிருப்பதால் அவையும் அவனொருத்தனுக்கே உரியவை என்றாகிறது.

ஸரி, கபர்தி என்றால் என்ன? வ்யுப்தகேசன் என்றால் என்ன?

கபர்தி என்றால் ஜடாதாரி, சடைமுடியோன்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

வ்யுப்தகேசன் என்றால் வபனம் (க்ஷௌரம்: 'க்ஷவரம்' என்று சொல்வது) செய்யப்பட்ட கேசத்தை உடையவன். அதாவது (சிரித்து) மொட்டைத் தலைக்காரன்!

ஈச்வரனுக்கு அடுத்தடுத்து நேரெதிரான தன்மைகளை உடைய பெயர்களை ஸ்ரீருத்ரத்தில் அங்கங்கே கொடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறது. ஜ்யேஷ்டன் (மூத்தவன்) அவன் தான், கனிஷ்டன் (இளையவன்) அவன்தான், பூர்வஜன் (ஆதியில் தோன்றியவன்) அவன்தான், அபரஜன் (அந்தத்தில் தோன்றுபவன்) அவன்தான் – என்றெல்லாம் அடுத்தடுத்து எதிரான குணங்களைச் சொல்லியிருக்கும். அவ்விதத்தில்தான் இங்கே ஜடாதாரியும் அவனே, முண்டனும் அவனே (சிகையை மழித்திருப்பவனும் அவனே) என்று சொல்லியிருக்கிறது.

கபர்தி (ஜடாதாரி) என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பாக ஒரு விசேஷம் உண்டு.

'கபர்தம்' என்றால் ஜடாமுடி. ஆனால் எல்லாருடைய ஜடாமுடியும் அல்ல. பரமசிவன் ஒருத்தருடைய ஜடாமுடிக்கே 'கபர்தம்' என்று பெயர். மஹாவிஷ்ணு, ப்ரஹ்மா, இந்த்ரன் முதலான ஸகல தேவர்களும் ராஜாக்கள் மாதிரியான சிகாலங் காரத்தோடு ஸ்வர்ண கிரீடம் தரித்துக் கொண்டிருக்க, யோகி யான சிவன் ஒருத்தர்தானே ஜடாஜூடராக இருப்பது? 'பனித்த சடையும், பவளம் போல் மேனியும்' என்றெல்லாம் அந்த ஜடையைத்தானே கொண்டாடுகிறோம்? கங்கை, சந்த்ரன், நாகம், கபாலம், ஊமத்தம் பூ, கொன்றைப்பூ முத லானவைகளை தரித்துக் கொண்டு விசேஷச் சிறப்புடன் விளங் கும் அப்படிப்பட்ட பரமேச்வரனின் ஜடாமகுடத்திற்குத்தான் 'கபர்தம்' என்று தனிப்பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. அதனால் கபர்தி என்பதும் பரமசிவனொருத்தனையே நேராகக் குறிக்கும் அஸாதாரண நாமா என்பது மேலும் உறுதிப்படுகிறது.

அதனால் அடுத்தாற்போல் வருகிற வ்யுபதகேசன் என்ற பெயரும் நேராகப் பரமசிவ மூர்த்தியையே குறிப்பதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். லோகத்திலுள்ள எல்லாத் தச்சர்கள், குயவர் கள், செம்படவர்கள், புலையர்கள், திருடர்கள் முதலியவர் களாகக்கூட ஈச்வரனே இருப்பதைச் சொல்லும் நாமாக்களில்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஒன்றாக இல்லாமல் லோகாதீதனாக, லோகாதீசனாக அவன் ஈச்வரன் என்ற ஒரே ஒருத்தனாக இருக்கிற நிலையில் அவனுக்கு மட்டுமே ஏற்பட்ட நாமாக்களுக்கு நடுவிலேயே வ்யுப்தகேசன் என்பது காணப்படுகிறது. 'ஜடாமுடியுடையவர்களாக இருப்பவனுக்கு', 'மொட்டைத் தலையர்களாக இருப்பவனுக்கு' என்று சொல்லாமல் ஒரே ஒரு கபர்தியாகவும், ஒரே ஒரு வ்யுப்தகேசனாகவுமே ஈச்வரனைச் சொல்லியிருக்கிறது. கபர்தி என்று அவனுக்கேயான அஸாதாரணப் பேர் என்றும் தெரிந்து கொண்டோம். அப்படியானால், வ்யுப்தகேசன் என்பதும் அப்படித்தானே இருக்க வேண்டும்? இது நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்யமான விஷயம்.

'தச்சர்களாக உள்ளவனுக்கு', 'குயவர்களாக உள்ளவனுக்கு' என்று பஹுவசனத்தில் சொல்லி, இப்படி லோகத்திலுள்ள ஜீவர்களுக்குள்ளேயும் அந்தர்யாமியாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபியாகவும் பரமேச்வரன் இருப்பதைக் காட்டாமல், அவன் அவனாகவே இருக்கும்போது அவனொருத்தனுக்கு மாத்திரமே ஏற்பட்ட பெயர்களை ஏக வசனத்தில், 'பவனுக்கு, ருத்ரனுக்கு, சர்வனுக்கு, பசுபதிக்கு, நீலகண்டனுக்கு, சிதிகண்டனுக்கு, கபர்திக்கு, ஸஹஸ்ராக்ஷனுக்கு, சததன்வாவுக்கு' என்று அடுக்கிக் கொண்டு போகிறபோது 'கபர்தி' என்பதை அடுத்து 'வ்யுப்தகேசன்' என்று சொன்னால் அது பரமசிவனுக்கு மாத்திரமே உரித்தான ஒரு முண்டிதமான ஸன்னியாஸ ரூபத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறது என்று ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமல் தெரிகிறதல்லவா? நம்முடைய ஆசார்யாளைத் தவிர இப்படி கேசத்தை வ்யபனம் பண்ணிக் கொண்டவராகக் காட்டுவதற்கு எந்த மூர்த்தி ஈச்வரனுக்கு இருக்கிறது? நடராஜாவாகட்டும், தக்ஷிணாமூர்த்தியாகட்டும், 'காமாரி த்ரிபுராரி' என்றெல்லாம் சிவபெருமானுக்கு இருக்கப்பட்ட அனேக மூர்த்தங்களாகட்டும், எல்லாமே ஜடாதாரியாகத்தானே இருக்கிறது? நடராஜா என்றால் 'விரித்த செஞ்சடை', தக்ஷிணாமூர்த்தி என்றால் சாந்தமாகத் 'தாழ்சடை', பைரவாதி ரூபங்களில் அக்னி ஜ்வாலையாக வீசுகிற ஜடை என்றிப்படித்தானே பார்க்கிறோம்? இப்படியுள்ளபோது வ்யுப்தகேசன் என்ற தனிப்பட்ட ஒரு வியக்தியாக சிகையைச் களைந்த ஒரு மூர்த்தியைப் பரமசிவனுக்கு வேதம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கிறதென்றால், அது எதிர்காலத்தில் ஏற்படப்போகும் சங்கராவதாரத்தை ஞானத்ருஷ்டியில்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

சொன்னதுதான். இப்படி அந்த பாஷ்யகாரர் (ஸ்ரீருத்ர பாஷ்யம் இயற்றிய அபிநவசங்கரர்) தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்!

'குறிப்பாக ஒரு முண்டித கேசரை ஸ்ரீருத்ரத்தில் சிவ ஸ்வரூபமாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்றால், அது ஆசார்யாள் தான் என்று தாம் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? வேறே ஆதாரம் காட்டினால்தானே ஸரியாயிருக்கும்' என்று அந்த பாஷ்யகாரர் புராணங்களைத் தேடிப்பார்த்தார். புராண இதிஹாஸங்களைக் கொண்டே வேதத்திற்கு அர்த்தம் காண வேண்டுமென்பதுதான் பெரியோர் கண்ட முறை.

இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ருஹ்மயேத்I
பிபேத் - யல்பச்ருதாத் - வேதோ மாம் - அயம் ப்ரதரிஷ்யதி II

முதல் வரிக்கு அர்த்தம், இதிஹாஸ – புராணங்கள் வேதத்துக்கு உபப்ருஹ்மணம் எனப்படும் விரிவான விளக்கம் என்பது. இப்படி இதிஹாஸ, புராணங்களையும் வேதத்தோடு கற்றறிந்தவன் நிறைந்த வித்வத்துடன் கூடிய 'பஹுச்ருதன்' இதிஹாஸ – புராண ஞானமில்லாமல் வேதத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு அர்த்தம் செய்கிறவன் சிற்றறிவே படைத்த 'அல்பச்ருதன்'. இவனைக் கண்டாலே வேதம் நடுங்குகிறதாம்! 'பிபேதி அல்ப ச்ருதாத் வேத:' – அல்ப ச்ருதனிடம் வேதம் பயப்படுகிறது. பிபேதி என்றால் பயப்படுகிறது. எதனால் பயப்படுகிறது? 'மாம் அயம் ப்ரதரிஷ்யதி' என்று பயப்படுகிறது – அதாவது 'இவன் என்னைத் தன்னிஷ்டப்படி கண்ட இடத்துக்கு இழுப்பான். மனம் போனபடி மந்த்ரங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லி வஞ்சனை பண்ணுவான்' என்றே பயப்படுகிறதாம்! வேதத்தில் வெளிப்படையாகத் தெரியாத விஷயங்களுக்குப் புராண – இதிஹாஸங்களின் துணை கொண்டுதான் அர்த்தம் காண வேண்டுமேயன்றி தன்னிஷ்டப்படிப் பண்ணக் கூடாது. இதனால் அந்த பாஷ்யகாரர் புராணங்களைப் பார்த்துச் சிவமூர்த்தியான வ்யுப்தகேசன் யார் என்று ஆராய்கிறபோது 'வாயு புராண'த்தில் பளிச்சென்று இன்னார்தான் என்று கண்டு பிடித்துவிட்டார். அந்தப் புராணத்தில்,

சதுர்பி: ஸஹ சிஷ்யைஸ்து சங்கரோ (அ)வதரிஷ்யதி

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

என்று இருப்பதைப் பார்த்தார். 'நான்கு சிஷ்யர்களோடு கூடியவராக சங்கரபகவத்பாதர் அவதரிக்கப் போகிறார்' என்ற இந்த வாக்கியத்தைப் பார்த்ததும் அவருக்கு ஸ்ரீ ருத்ரம் சொல்லும் வ்யுப்ததேசன் ஆசார்யாள்தான் என்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகப் புரிந்து விட்டது. 'சிவரஹஸ்ய' இதிஹாஸத்திலும் இப்படியே சான்று கண்டுபிடித்து உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார், – 'வ்யுப்ததேசன் என்பது சங்கராவதாரம்தான்' என்று பாஷ்யத்தில் எழுதி விட்டார்.

சங்கர பகவத்பாதர்கள் அவதார புருஷர் என்பதற்கு ச்ருதி ப்ரமாணம் பார்த்தாகிவிட்டது. இதிஹாஸ, புராண ப்ரமாணங்கள் கொஞ்சம் பார்க்கலாம். ச்ருதியிலிருப்பவற்றை விஷ்ணு புராணத்தின் பரிசிஷ்டமான விஷ்ணு தர்மோத்தரமும் வாயு புராணமும் 'கன்ஃபர்ம்' பண்ணியிருப்பதையும் நடுவில் பார்த்தோம். இன்னும் சில பார்க்கலாம்.

'சிவரஹஸ்யம்' என்று ஓர் இதிஹாஸம் என்றேனே, அதைப் பார்ப்போம். புராணங்களை விடவும் ப்ரமாண்யம் ('அதாரிடி') உடையவையாகக் கருதப்படும் தெய்விகக் கதைகளுக்கு 'இதிஹாஸம்' என்று பெயர். ராமாயணம், பாரதம் இரண்டும் இதிஹாஸங்களே. அப்படி சிவ ஸம்பந்தமாக உள்ள இதிஹாஸம் 'சிவ ரஹஸ்யம்' ஐம்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான க்ரந்தங்கள் (ச்லோகங்கள்) கொண்ட பெரிய புஸ்தகம். ('நிர்ணய ஸிந்து' என்ற புகழ்பெற்ற தர்ம சாஸ்திர நூல் 'சிவரகஸ்யத்தை' ஒரு ப்ரமாண நூலாகத் தெரிவித்திருப்பதாக ஸ்ரீ சரணர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்.) ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி ஜைகீஷவ்யர் என்ற ரிஷிக்கு அதை உபதேசித்தார். ஜைகீஷவ்யர் ஸுத மஹா பௌராணிகருக்கு உபதேசிக்க, ஸுதர் மூலமாக அது நைமிசாரண்ய முனிவர்களுக்கு உபன்னியாஸிக்கப்பட்டு லோகத்திற்கு ப்ரசாரமாயிற்று. அதனால் ஜைகீஷவ்யர் செய்ததாகவே அதைச் சொல்வது வழக்கம். ஸுப்ரஹ்மண்யரும் தாமாக இதை (ஜைகீஷவ்யருக்கு) உபதேசித்ததாகச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. பூர்வத்தில் தம்முடைய பிதாவான பரமேச்வரர் அம்பாளுக்குச் சொன்ன இதிஹாஸத்தையே இப்போது தாம் சொல்வதாகத்தான் சொன்னார்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ராமாயணத்தில் ஏழு காண்டம் என்றும், பாரதத்தில் பதினெட்டு பர்வம் என்றும் பிரித்திருப்பதுபோல், சிவ ரஹஸ்யத்தைப் பன்னிரண்டு அம்சங்களாகப் பிரித்திருக்கிறது. அவை முழுக்க ஈச்வர ஸம்பந்தமான விஷயங்களையே சொல்லும். அவற்றில் ஒன்பதாவது அம்சத்தில் சிவபக்தர்களுடைய சரித்ரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் சரித்ரங்கள்கூட இவற்றில் வந்துவிடுகின்றன. மாயவரத்திற்குப் பத்து மைலிலுள்ள கஞ்சனூர் என்ற ஊரில் வைஷ்ணவராகப் பிறந்து அப்புறம் பல திவ்ய அற்புதங்கள் நடந்து பரம சைவராக ஆகி ஹரதத்த சிவாசார்யார் என்றே பெயர் பெற்ற ஒரு பெரியவர் உண்டு. அவருடைய கதைகூட இதில் (சிவரஹஸ்யத்தின் ஒன்பதாவது அம்சத்தில்) வந்து விடுகிறது. இம்மாதிரி இன்னொரு விருத்தாந்தமாகவே அங்கு நம் பகவத்பாதாளின் சரித்ரமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் நடக்கப் போகிற இந்த சரித்ரங்களை ஞானத்ருஷ்டியில் பார்த்துச் சொல்லும் முறையில் விவரித்திருக்கிறது.

சிவரஹஸ்யம் சிவபக்தியை விசேஷித்துச் சொல்வதற்காக ஏற்பட்ட நூல். நம்முடைய ஆசார்யாளுக்கு முக்யமாக இருக்கிற அத்வைத ஞானமார்க்கம் அந்தப் புஸ்தகத்துக்கு முக்யமான விஷயமில்லை. ஆனாலும் ஆசார்யாள் ஞானாவதாரம் போலவே பக்தாவதாரமாகவும் இருந்தவர். அதிலும் அவருக்கே ப்ரத்யேகமான ப்ரக்யாதி கூறும்படியாக ஈச்வரன், விஷ்ணு, அம்பாள், ஸுப்ரஹ்மண்யர் என்றிப்படி ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் பரமபக்தர் என்று சொல்லும்படியான ஸகல - தேவதா - பக்தாவதாரமாக இருந்தவர். அவரே தெய்வமாயிருந்த போதிலும், ஞானஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மமாகவே இருந்தபோதிலும், ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஞானத்துக்குப் பூர்வாங்கமாக பக்தி ஊட்ட வேண்டுமென்ற அவதார லக்ஷ்யத்திற்காகத் தாமும் பக்தராக நடித்துக் காட்டினார். க்ஷேத்ரம் க்ஷத்ரமாக யாத்ரை பண்ணுவது, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, பூஜை முதலான அனுஷ்டானங்கள் பண்ணுவதென்று காட்டிப் பக்தராக நடித்தார்.

இதில் அம்பாள் பக்தராக 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' முதலானதுகள் பண்ணியும், ஸ்ரீ சக்ர பூஜை, அனேக ஆலயங்களில்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஸ்ரீ யந்த்ர ப்ரதிஷ்டை செய்தும் இருக்கிறார். 'பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்' என்று தேசம் பூரா பஜனை பண்ணிக் கொண்டு போயும், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யாதிகள் எழுதியும் விஷ்ணு பக்தராக விளங்கியிருக்கிறார். இப்படி ஒவ்வொரு தெய்வத்தின் பக்தராகவும் தம்மைக் காட்டிக் கொண்டதில் உத்தமமான சிவ பக்தராகவும் அனேகம் செய்தி ருக்கிறார். அவருடைய மடங்களில் முக்ய மூர்த்தியாக சந்த்ர மௌளீச்வரனைத்தான் வைத்திருக்கிறார். அவர் விபூதி, ருத்ரா க்ஷதாரியாக இருந்திருக்கிறார். 'சிவானந்தலஹரி' முதலான சைவமான ஸ்தோத்ரங்களும் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார். இப்படிச் சிவ பக்தி வளர்வதற்கு அவர் உபகாரம் செய்திருக்கிறார் என்ற ரீதியிலேயே அவருடைய சரித்ரத்திற்கும் சிவரஹஸ்யத்தில் இடம் கொடுத்திருக்கிறது.

காலடியில் பிறந்ததிலிருந்து காஞ்சியில் முக்தி அடைகிற வரை ஆசார்ய சரித்ரத்தைச் சொல்லும் அந்த சைவமான நூல் ஆசார்யாளின் வாழ்க்கையில் முக்யமான ஸம்பவமாகச் சொல் வது, கைலாஸத்திற்கு ஆசார்யாள் சரீரத்தோடேயே போய்ப் பரமேச்வரனைத் தர்சனம் செய்ததையும், பரமேச்வரன் அவ ருக்கு பஞ்சலிங்கங்கள் என்னும் ஐந்து ஸ்படிக லிங்கங்களை அனுக்ரஹித்து, 'மூன்று காலத்திலும் இந்த லிங்கங்களுக்குப் பில்வத்தால் அர்ச்சனை பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபித்ததையும் தான். ஆசார்யாள் அத்வைத பரமாக பாஷ்ய நூல்கள் செய்து, அவற்றைத் தேசம் முழுவதிலும் உள்ள வித்வத் ஸமூஹங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக ப்ரசாரம் பண்ணி அத்வைத ப்ரதிஷ்டாபனாசார்யாள் என்று பெயர் பெற்றதே அவருடைய ஜீவிதத்தில் சிகரமான கார்யமானாலும், அது சிவரஹஸ்யத் திற்கு முக்யமில்லை. ஆசார்யாளால் ஐந்து இடங்களில் ஸ்தா பிக்கப்பட்டு ஆராதிக்கப்படும் பஞ்ச லிங்கங்களை அவர் ஈச்வரனிடமிருந்தே பெற்றுக் கொண்டதற்குத்தான் இதில் முக் யத்வம் கொடுத்திருக்கிறது.

சிவரஹஸ்யத்தின் கொள்கை சிவ பக்தியை ஸாதனமாகக் கொண்டு சிவ ஸாயுஜ்யம் பெறுவதே மோக்ஷம் என்பது. ஆசார்யாளோ பக்தியை – எந்த ஒரு தெய்வமானாலும் அதனிடம் பக்தி வைப்பதை – ஞானத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகச் சொல்லி, அப்புறம் ஞானவிசாரம் என்ற ஸாதனத்தினால்

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுவதுதான் மோக்ஷம் என்று சொன்னவர். சிவபக்தி, சிவஸாயுஜ்யம் ஆகியவற்றுக்கே முழு முக்யத்வம் தந்த ஆறுபத்து மூவர், ஹரதத்தர் போன்றவர் களின் கணக்கில் ஆசார்யாளைச் சேர்ப்பதற்கில்லை. ஆகையால் சிவோத்கர்ஷத்தையே (சிவனின் உயர்வையே) ஸ்தாபிப்பதற்காக ஏற்பட்ட சிவரஹஸ்யத்தில், சிவ பக்தர் களாகவே முற்றிலும் இருந்த மற்றவர்களைப் போற்றிச் சொல்லியுள்ள அளவுக்கு சிவபக்தராகவும் இருந்தவர் என்ற ரீதி யிலேயே இடம் பெற்ற ஆசார்யாளைப் பற்றிச் சொல்லாம லிருந்திருந்தால் அது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. ஆனால் அப்படி யில்லாமல் அந்தப் புஸ்தகத்தில் அவரை ஈச்வராவதாரமாகவே சொல்லியிருக்கிறது! இது ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த ப்ரமாண மாகும்.

ஒன்பதாவது அம்சம் பதினாறாவது அத்யாயம் முழுக்க அதில் ஆசார்ய சரித்ரம் சொல்லியிருக்கிறது. அதில் பரமேச்வ ரன் அம்பாளிடம், 'சங்கரர்' என்ற பெயருடன் என் அம்சத்தில் தோன்றியவராக ஒரு பிராமணோத்தமர் மலையாள தேசத் தில் சசலம் என்னும் காலடியில் உத்தமமான பிராமண ஸ்த்ரீக் குப் பிறக்கப் போகிறார்' என்று சொல்வதாக ஆரம்பித்திருக் கிறது:

கேரளே சசலக்ராமே விப்ரபத்ன்யாம் மதம்சஜ I
பவிஷ்யதி மஹாதேவி சங்கராக்யோ த்விஜோத்தம: II

'மதம்சஜ:' – 'மத் அம்ச ஜ:' – என்னுடைய அம்சத்தில் பிறந்தவர்; என் அம்சமாகப் பிறந்தவர் – இப்படிப் பரமசிவன் அம்பாளை 'மஹாதேவி' என்று கூப்பிட்டுச் சொல்கிறார்.

கூர்ம புராணத்திலும் ஈச்வரனே ஆசார்யாளாக அவதரித்த தைச் சொல்லியிருக்கிறது:

கரிஷ்யத்-யவதாரம் ஸ்வம் சங்கரோ நீலலோஹித: I
ச்ரௌத-ஸ்மார்த்த-ப்ரதிஷ்டார்த்தம் பூதானாம் ஹித-காம்யா II

என்பதாகப் பரம கருணையினால் ஈச்வரன் ஜனங்களுக்கு ஹிதம் செய்யவே ஆசார்யாளாக வந்ததைச் சொல்லியிருக் கிறது. ஈச்வரன் செய்ய ஆசைப்பட்டது லோகஹிதம் (உலக

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

நலன்): 'பூதாநாம் ஹிதம்'. இப்படி ஹிதம் செய்ய விரும்பிய அவனோ நீலலோஹிதன்! நீலம் என்றால் நீலவர்ணம்தான். லோஹிதம் என்றால் சிவப்பு. சிவனைச் சிவப்பு நிறம் என்றும் சுத்த ஸ்படிக நிறம் என்றும் இரண்டு விதமாகச் சொல்வதுண்டு. ஸாதாரணமாக, வடதேசத்தில், ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களில் சுத்த வெளுப்பு, ஸ்படிக வர்ணம் என்றும், தெற்கே தமிழ் நூல்களில் 'பவளம் போல் மேனி', 'செம்மேனி அம்மான்' என்றும் சொல்லியிருக்கும். ஆனாலும் வேதத்திலேயே – 'ஸ்ரீருத்ர'த்தி லேயே – தாம்ர வர்ணமாய், அருண வர்ணமாய், 'விலோ ஹிதன்' என்றே சொல்லும்படி நல்ல லோஹித வர்ணமாய் சிவன் இருப்பதையும் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தச் சிவப்புச் சிவனே இடது பாகத்தில் நீலமான அம்பாளை வைத்துக் கொண்டு அர்த்தநாரீச்வரனாகவோ, அல்லது மஹா விஷ்ணுவை வைத்துக் கொண்டு ஹரிஹர மூர்த்தியாகவோ இருக்கும்போது 'நீலலோஹிதன்' எனப்படுவார். ஸந்த்யா வந்தன உபஸ்தான திக்-வந்தனத்தில் மேற்குப் பார்த்துச் சொல் லும் ஹரிஹர மந்த்ரத்தில் இதையே 'க்ருஷ்ண-பிங்களம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'க்ருஷ்ண'என்பது ச்யாமளமான விஷ்ணு; 'பிங்கள' என்பது சிவந்த பரமசிவன். கூர்ம புராணத்தில் சக்தி ஸஹிதரான பரமேச்வரன் தானே சங்கராசார்யராக அவத ரிக்கப் போவதைத்தான்,

'கரிஷ்யத்-யவதரம் ஸ்வம் சங்கரோ நீலலோஹித:'

என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குப் பரம ஹிதம் செய்ய விரும்பிய ஈச்வரன் 'ச்ரௌதம்' என்னும் வேத வழக்குகளையும், 'ஸ்மார்த்தம்' என்னும் தர்ம சாஸ்த்ர அனுஷ் டானங்களையும் மறுபடியும் நன்கு நிலைநாட்டுவதற்காகவே இந்த அவதாரம் எடுத்தான் என்பதை, ச்ரௌத - ஸ்மார்த்த - ப்ரதிஷ்டார்த்தம் பூதாநாம் ஹித காம்யயா என்று சொல்லியிருக் கிறது.

லிங்க புராணத்திலும் இப்படியே, 'வேத வித்யைகளும், வேத கர்மாக்களும் கலியுகத்தில் ரொம்பவும் நிந்தனைக்கு ஆளாகும் ஸமயத்தில் நீலலோஹிதன் என்கிற ருத்ரனாகிய மஹாதேவன் சங்கரராக வந்து தர்மங்களையெல்லாம் ப்ரகா சப்படுத்தி, கலிதோஷத்தை முறியடித்து வெற்றி கொண்டு

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

அப்புறம் தம்முடைய பரம பதத்திற்குத் திரும்பப் போகிறார்' என்று சொல்லியிருக்கிறது:

நிந்தந்தி வேதவித்யாம்ச்ச த்விஜா: கர்மாணி வை கலௌ I
கலௌ ருத்ரோ மஹாதேவ; சங்கரோ நீலலோஹித: II
ப்ரகாசதே ப்ரதிஷ்டார்த்தம் தர்மச்ச விக்ருதாக்ருதி: I
ஏதம் விப்ராநிஷேவந்தே ஏநகேநாபி சங்கரம் II
கலிதோஷாந் விநிர்ஜித்ய ப்ரயாந்தி பரமம் பதம் II

'பவிஷ்யோத்தர புராணம்' என்பதாக வருங்காலத்தைச் சொல்லும் புராணம், 'கலி பிறந்து இரண்டாவது ஆயிரம் முடியும்போது லோகானுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையினால் நாலு சிஷ்யர்களோடு சங்கரர் அவதரிக்கப் போகிறார்' என்று சொல்கிறது:

கல்யாதௌ த்விஸஹஸ்ராந்தே லோகாநுக்ரஹ-காம்யயா I
சதுர்பி: ஸஹ சிஷ்யைஸ்து சங்கரோ (அ)வதரிஷ்யதி II

இதிலே இரண்டாவது வரி அப்படியே வாயு புராணத்திலும் இருப்பதைத்தான் ஸ்ரீருத்ர பாஷ்யக்காரர் மேற்கோள் காட்டினாரென்று பார்த்தோம். 'பூதாநாம் ஹித காம்யயா' என்று கூர்ம புராணம் சொல்வதையே இங்கு 'லோகாநுக் ரஹ காம்யயா' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் என்று ஒரு புராணம். லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம், லலிதாம்பிகையின் கதை முழுவதையும் கூறுவதான லலிதோபாக்யானம் ஆகியன அதன் உத்தரபாகத்தில் தான் வருகின்றன. அந்தப் புராணத்தின் ஒரு பிரிவு மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை என்பது. அதில் மூன்றாவது பரிஸ்கந்தத்தில் (அத்யாயத்தில்) ஆசார்யாளின் அவதார விசேஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

லோகானுக்ரஹத்திலேயே சிந்தையாய் இருந்ததால் ஈச்வரன் இப்படி அவதாரம் பண்ணினான். அவனுக்காகவே அந்த எண்ணம் இருந்தபோதிலும், பிரம்மாதி தேவர்கள் பெடிஷன் கொடுத்தபின் அவதாரம் எடுத்தான். நாஸ்திகமான சார்வாகாதி மதங்களை அழிப்பதற்காகக் காலடியிலிருந்த சிவகுரு என்ற பிராமணோத்தமரின் பத்னிக்கு சங்கரர் என்ற பெயரை

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

யுடைய பிள்ளையாகப் பிறந்தான் என்று அதில் சொல்லியிருக் கிறது.

லோகாநுக்ரஹ-தத்பர: பரசிவ: ஸம்ப்ரார்த்திதோ ப்ரஹ்மணா I
சார்வாகாதி மத ப்ரபேத நிபுணாம் புத்திம் ஸதாதாரயந் II
காலட்யாக்ய புரோத்தமே சிவகுரு: - வித்யாதி நாதச்சய: I
தத்-பத்ந்யாம் சிவதாரகாம்ச முதித: ஸ்ரீ சங்கராக்யம் வஹந் II

ஸௌர புராணம் என்று ஸூர்யனையே பரமாத்மாவாகச் சொல்லும் ஒரு புராணம் இருக்கிறது. ஸூர்யனுக்கு ஸவிதா என்று ஒரு பெயர். 'ஸாவித்ரி' என்பது இந்த 'ஸவிதா'வின் தொடர்பாக ஏற்பட்ட பெயர்தான். தாயாக உயிரை உண்டாக் கிப் போஷிப்பதால் ஸவிதா என்று பெயர். 'ப்ரஸவம்' என்று ஓர் உயிர் பிறப்பதைச் சொல்கிறோமல்லவா? ஸவ-ஸவிதா. காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தில் ஸவிதா என்ற பெயரே குறிப்பிடப் படுகிறது. அந்த ஸவிதாதான் சங்கரராகப் பிறந்து வ்யாஸாசார் யாளின் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் ஸரியான அர்த்தத்தை விளக்கிச் சொல்லி, வேதத்தின் பரமதாத்பர்யத்தையே தர்க்க ரீதியில் ஸ்தாபித்தவர் என்று ஸௌர புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

வ்யாகுர்வந் வ்யாஸ ஸூத்ரார்த்தம் ச்ருதேரர்த்தம்
யதோசிவாந் I
ச்ருதேர்-ந்யாய்ய: ஸ ஏவார்த்த: சங்கர: ஸவிதாநநா II

சிவாவதாரம் என்று மற்ற புராணங்கள் சொல்லும்போதும் அந்த சிவனைப் பரமாத்மாவாகக் கருதியே அப்படிச் சொல்லி யிருக்கிறது. இங்கே ஸூர்யனைப் பரமாத்மாவாகக் கருதும் புராணத்தில் ஸூர்ய மூர்த்திதான் அவ்வாறு அவதரித்தது என்று சொன்னால் இதுவும் அதே அபிப்ராயத்தைத்தான் கொடுக்கிறது.

ஆசார்யாளை ஸூர்ய மூர்த்தியாகச் சொல்வதிலும் ஒரு தனிப் பொருத்தம் இருக்கிறது. அஞ்ஞானத்தைத் தமஸாகவும் (இருட்டாகவும்) ஞானம் தருபவரைத் தமஸைப் போக்கி ப்ரகாசத்தைக் கொடுக்கும் ஸூர்யனாகவும் சொல்வது வழக்கத் தில் உள்ளதுதான். 'ஞான பாஸ்கரன்' என்று மஹாமதியாக இருக்கப்பட்டவர்களைச் சொல்வதுண்டு. குறிப்பாக நமக்கு

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

இவ்விஷயத்தில் என்ன குதூஹலம் அளிக்கிறதென்றால் ஆசார்யாளின் நேர் சிஷ்யர்களாக இருந்த இரண்டு பேர் – மஹா பெரியவர்கள் – அவரை இப்படி ஸூர்யனாகச் சொல்லியிருப்பதுதான்.

ஆசார்யாளைப் பற்றிய ஸ்தோத்ரங்களில் முதல் ஸ்தானம் பெற்றிருப்பது 'தோடகாஷ்டகம்' நேர் சிஷ்யரான தோடகர் அவரை ஸ்துதித்துப் பண்ணிய அஷ்டகம். அதில், ஆசார்யாளின் ஸன்னிதானத்தில் நேரே நின்று கொண்டு, அவரைப் பார்த்து, ஒரேயடியாக ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்துகொண்டு,

'அஹிமாம்சு-ரிவாத்ர விபாஸி!'

என்கிறார். 'ஸூர்யனாக இங்கே ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!' என்று அர்த்தம். ஹிமம் என்றால் பனி. ஹிமாம்சு என்றால் பனியைத் தன் கிரணங்களால் பெருகவிடும் சந்திரன். முதலில் 'அ' சேர்த்து அஹிமாம்சு என்றால் பனியை வற்ற அடித்துவிடுகிற ஸூர்யன். அப்படிப்பட்ட ஸூர்யனாக ஆசார்யாள் இருக்கிறாராம்!

அவருடைய நான்கு ப்ரதானமான சிஷ்யர்களில் இன்னொருவர் ஸுரேச்வராசார்யாள். அவர் ஆசார்யாளின் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகம் (விரிவுரை) செய்திருக்கிறார். அதில், உதயகிரியிலிருந்து அஸ்தமனமாகிற மலைவாசல் வரையில் ஆசார்யாளான ஞான ஸூர்யன் தம்முடைய கீர்த்திக் கிரணங்களாக உள்ள சிஷ்யர்களால் வ்யாபித்துக் கொண்டு லோகத்தின் அஞ்ஞான அந்தகாரம் முழுவதையும் போக்கடிக்கிறார்★ என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படியாக, சங்கர விஜயங்களில் மட்டுமில்லாமல் ரிக் வேத ரிக், ஸ்ரீருத்ரம், சிவரஹஸ்யம், மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை, விஷ்ணு தர்மோத்தரம், வாயு புராணம், கூர்ம புராணம், லிங்க புராணம், பவிஷ்யோத்தர புராணம், ஸௌர

★ ஆசைலாத்-உதயாத்-ததா (அ)ஸ்தகிரிதோ பாஸ்வத்-யசோரச்மிபி: வ்யாப்தம் விச்வம்-அநந்தகாரம்-அபவத்-யஸ்ய ஸ்ம சிஷ்யைரிதம்.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

புராணம் ஆகியவற்றிலும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் மனுஷ்ய ரில்லை, அவதார மூர்த்தி என்று சொல்லியிருக்கிறது!

அடுத்த புத்தகத்தில்

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

PRINTED BOOKS In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy

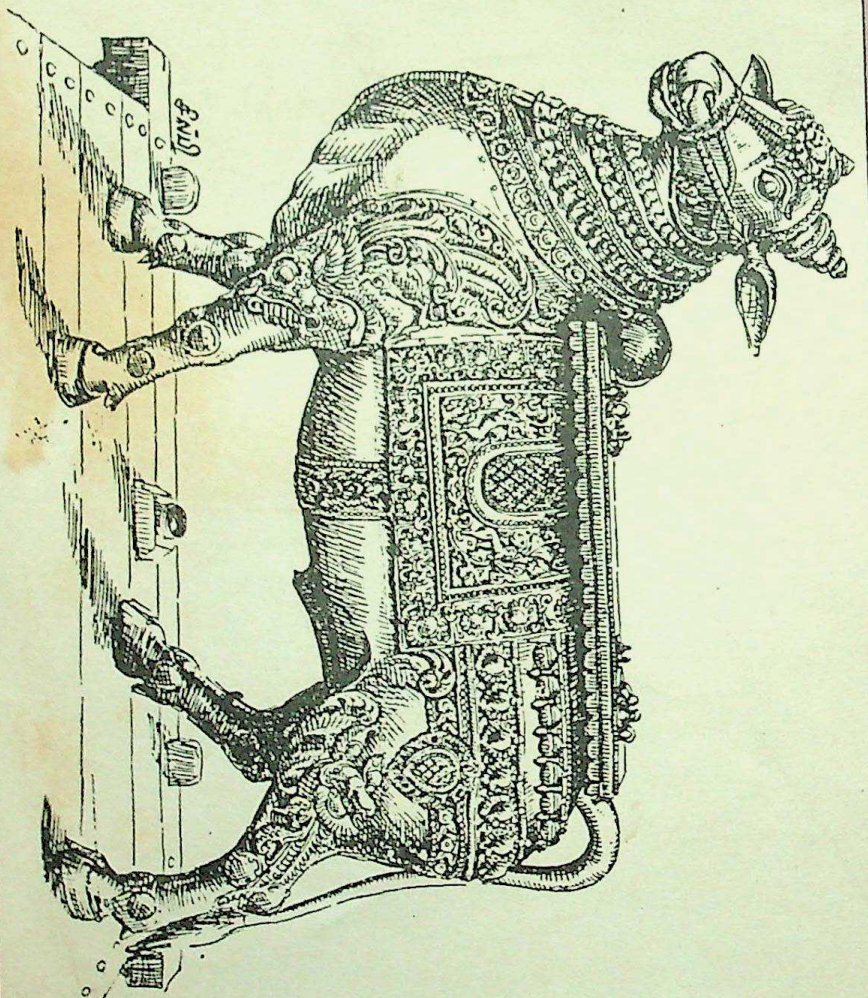

தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் நூலகம்